

MARIJIN LIST

Pobožen mesečen list na čast brez greha poprijetoj Dev. Mariji.
Vrejšje ga KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v Črensovcih v Prekmurji.

Za misijone so darüvali: Pücko Kata z V. Polane 1 K. Nežič Kata 2 K. Smodiš Orša z Adrijanec 10 K. Šarjaš Orša z Trnja 25 K, na krst deteta z imenom Marija. Ženkovič Kata z Hotize 10 K. † Hrovat Martin z Trnja 200 K. Kolman Martin z Hotize 4 K. Ftičar Kata in Štefan 6 K. Baša Bara z Beltinec 10 K. Horvat Ana z V. Polane 50 K, na krst dva dečaka. Tretji red sv. Frančiška z Črensovske skupščine 100 K. Gjōrek Marija z D. Bistrice 1 K. Lebar Verona z Žižkov 25 K, na krst deklince z imenom Verona. Tkalec Jožef z G. Bistrice 4 K. N. z Gomilic 4 K. Horvat Geta z Tornišča 2 K. Krampač Matjaš z D. Bistrice 8 K.

Dari namenjeni za Afrikanske misijone so po nabiranji odposlani Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljano, kak to svedočijo listeki darovnikov, štere so od te družbe potom mene do rok dobili. Zadnje mesece sem ne mogeo na pošto dati darov zavolo pretrgane poštna zveza med Madjarsko in Jugoslavijo, zato sem nabranih 345 K v Dolnjelendavsko posojilnico vložo, knjigo pa odposlao više omenjenoj družbi, da peneze ž nje zdigne.

Peneze na ustanovo slovenskih misijonov sem pa v kaso devao i nabrao dozdej 2499 K 98 fil. Ti so v sombotelskoj in beltinskoj kasi. Nameno sem že lani fundacijo za te misijon narediti i proso g. Bašša Ivana pleb. bogojanskoga naj prevzeme oskrbo te ustanove. A pred bi se to delo v sred postavilo, so nam zaprli mil. škofa, pregnali ravnatelja škofovske pisarne, dr. Rogača, bežati sem mogoz z g. Baššom i drugimi vred tudi jaz.

Delo je tak čakalo na mirnejše čase. Ti so prišli. Naš kraj je prišo čeravno ne celi, vendar skoro celi v krilo Jugoslavije, zato v Jugoslaviji naredim to fundacijo.

Nabranih 2499 K 98 fil. (v dvema knjigama od hranilnic) sem zročo g. misijonarom v Celji v roke, da oskrbljavajo i dalje nabirajo med Prekmurci v te tri namene:

a) da se bo v vseh že obstoječih ali v bodoče nastajajočih (tudi mešanih) farah v Prekmurji, če spadajo te v Jugoslavijo ali ne konči vsako deseto leto obhajao sv. misijon v slovenskom jeziki;

b) da se v Prekmurji zozida edna misijonska hiša, kje se opravijo na leto duhovne vaje za ženske, moške, dečke, dečke i šolsko mladino v slovenskom jeziki;

c) da se bo vzdrževala konči edna misijonska postaja slovenskih g. Lazaristov ali med pogani ali med razkolniki.

Marijin

**Nevtepeno
poprijeta**

List

**Devica
Marija**

Pobožen mesečen list.

Vrojše in izdava ga z dovoljenjem višesnje cerkvene oblasti KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v Črensovcih. Prihaja vsaki mesec 8. na veseli spomin petdesetletnice, 1. 1914. dec. 8. obhajane zavolo razglašanja verske pravice od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, šteri den je te pobožen list vogrskim Slovencom kak prvi slovenski list do rok dani. — Cena M. Lista z Novinami vred je letos 10 K. K. M. Listi dobijo naročniki proti konci leta Kalendar Srca Jezušovoga. M. List prihaja vsaki mesec, Novine vsaki teden. Naročniki so deležni sadov več kak štirijezero sv. meš na leto.

Čast trpljenja.

K da si Njega, Deva-Mati
V cerkvi štela darivati,
Ki je stvoro celi svet
In je prišo zanj'ga vmret...
Si dobila za tolažbo:
Meč prebridki, ki ga vsado
Simeon ti vu srcé. —

Vekši dar, kak tvoj o Mati
Bogi se ne more dati.
Bog je tvoj'ga srca dar...
Ki je bio i bo vsikdar...
Moj'ga srca mili dari
Z tem v primeri kak ste mali
Pa se plača li vam meč?

Zdaj spoznavam in razglašam
Vsem dolinam, vsem višavam,
Ka Bog tist'ga počasti,
Komi meč v srcé vsadi.

PREKMURSKO
MIŠEJSKO
DRUŠTVO
Srčen.

N° 737 / 1956

Na znanje!

Hüdi časi^o so pregnali M. List! Kajne, če so pregnali Jezusa z njegovor Materjov, je mogeo tüdi njeni list pobegnoti. Ali kak negda je tüja dežela dala zavetje sv. Družini, zdaj tüdi se je čeravno nej v tüjoj deželi, vendar daleč od domačega kraja mogo lepi Marijin List vzgojiti. Tem več valá zato zdaj. Pozdravite ga ljubeznivo. Romar je on, pridite pred njega in ga sprevodite pregnánoga slovesno v svoje hiše, v svoja srca predragi Slovenci. Ostanite njemi verni nadalje, vsake dveri naj se njemi odprejo, vsako srcé naj ga stisne nasé. Vej je Marijin dar, Marijine materne düše ljübezen do svoje slovenske dece! Na celo leto 1919 imate ga zdaj pri rokah, k njemi dobite tudi Kalendar Srca Jezušovoga še letos, k leti pa bo z Marijinov pomočjov redno i večkrat prihajao.

Cena za letos je z Novinami vred 10 K, štero plačajte tam, kje ste ga dobili.

Z Marijov bodite pozdravljeni, predragi moji rojaki, ljübljeni Prekmürski Slovenci.

Celje, sv. Jožef, 1919. jul. 5 na god Snežne D. Marije.

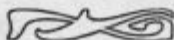
Klekl Jožef

vp. pleb.

Molitev za povrnjenje Japoncov.

„O Marija, bliščeča danica, štera si bližanji izhod Sunca pravice i pravičnosti naznahila, kda si se prvič na zemlji prikazala: Japonske podložnikom se sladko zasveti, naj dühovno tmico razženejo i večne Svetlosti lepoto, tvojega Sina, našega Gospoda Jezüša Kristuša verno spoznajo. Amen.“

(Na den ednok se dóbi 300 dneven odpüstek za to molitev, če se v stani milosti opravi. Ki jo pa en celi mesec opravlja vsaki den, dóbi še popolen odpüstek, če se spove, prečisti i na namen Materecerkve moli. — Pij X. 1909. jul. 8. — Benedikt XV. 1918. jan. 16.)

Marijo častite i se rešite!

Koga ne bi strah, škrab obišeo, če si zmisli, kaj bo z mene, kda dūšo pūstim? — Kje de tedar ta, kda mi telo v drvo i z tem v zemljo položijo? Bo trpela, al se veselila, bo vūpanje rešenja mela ali verige večnoga pogūbljenja do jo vezale? — Častite Marijo i se vam ne trebe bojati. — Dūh sveti pravi od Večne Modrosti, od Sina božjega: „Ki mene najde, življenje najde i prime zveličanje od Gospoda“. (Preg. VIII. 35). Te reči sv. Mati cerkev na Bl. D. Marijo obrača, kajti ona je mati Večne Modrosti, Sina božjega. Dete pri materi moremo iskati. Marijo časti zato, dūša, i najdeš ž njor Zveličara, zveličanje.

Sv. Anzelm piše: „O presrečna Devica, kak je nemogoče, da bi se zveličao tisti, ki te je zapūsto i koga ti zapūstiš, ravnotak je nemogoče, da bi se pogūbo tisti, ki se je na Tebe obrno i koga ti ljūbiš.“ Obrni se k Mariji i rešen boš! Obrni se dūša, ne pravi, ka ščeš se obrnoti, včini, obrni se, njo gledaj, njeni žitek, delaj kak Ona, nikdar se ne pogūbiš.

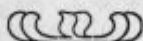
Sv. Antonin ravnoto trdi: „Vsi se morejo zveličati, štere brani ta mogočna kraljica.“ Marija naj ti bo kraljica, postani njeni podložnik, bogaj jo popolnoma v vsakoj reči, boš rešen, stalno, gotovo, tak istino, kak sunce je na nebi i Ona v nebi.

Sv. Bonaventura piše: „Nebeski svetci na zemlji tiste majo za svoje tovariše, prijatele, prijateljice, štere varje Marija i vsaki, ki kaže znamenje, ka služi Mariji, je zapisan v knjigo življenja.“ Potolaži se dušica, Mariji služiti, je Bogi služiti; milijoni i milijoni nebeskih prebivalcev ti za to srečo večne blaženosti voščijo, prosijo. Od par

zapeljivcov se ne daj premotiti, več jih ljubi tebe, kak te zape-
lati šče, ne pusti se v kraj od čiste nebeske Matere!

Sv. Tomaž Akvinski nas vči: „Marija se za zvezdo
morsko imenūje, to pa zato: kak zvezda vodi mor-
nare v pristanišče, ravnotak vodi Marija kristjane
v nebesa.“ Kakkoli se bo burkao svet okoli tebe, kolikokoli se
jih potopi v blati greha ob tvojoj strani morebit še tvojih do-
mačih, tvoje lastne krvi, dūša ti ne obvūpaj, drži se za plašč i
pas Marijin, te se vtrgnoti ne da, nikdar ne i nikde ne. Ostani
dobro Marijino dete i rešeno boš!

„To ljudstvo se mi s svojimi vūstami bliža i s
svojimi čobami me časti, njegovo srce je pa daleč
od mene.“ (Is. 29, 13.) To tožbo dobroga Boga oj kelikim more
Dev. Marija na oči vrči! Kelikim šepečejo vūsta: Marija! Kelikim
se obračajo čobe pri čisli i Marijinih pesmah... a srce, srce
njihovo, kje je te? Marijini moremo biti, te se rešimo. Njeni smo
pa te, srce naše je te blizu k njej, Zveličara, njenoga Sinka smo
vredni samo tedar, če smo puni — gizde? nej! posvetnosti? nej!
bogastva? nej! — lepote? nej — če smo puni milošče,
če smo puni ponižnosti, čistosti, puni ljūbeznosti, puni sovraštva
do posvetnosti, štero rodi ples, gizdavo obleko, če smo puni za-
tajūvanja, darovitnosti, vsmiljenosti, i drūgih takših reči, šterim
velimo jakost. Pri Mariji je naime dober Bog drūgo ne gledao,
kda je njeni sin postao, kak punost milošče, nemore zato ona pri
naših dūšah tūdi drūgo gledati, če nam Jezusa šče dati za večno
nebeško plačilo. Zato je pravo Angel njej: Zdrava Marija,
ka je bila „milošče puna“. Bodi dūša tudi ti milošče pune
i boš zdrava, v časti vekomaj!

Būdilo za devištvo. — Zakonski tūdi prečtite!

Poslan je angel Gabriel k devici i device je bilo
ime Marija. (Luk. I. 26—27.)

Zakaj pravi sv. Pismo, ka je k devici poslan angel i
ka je device ime Marija? Bi dober Bog lahko naznano samo, ka
je k Mariji poslan. Vse, kaj ljūbi Bog dela, dela iz razumnoga

namenjena. Namen njegov je pa tu bio, naj vsaka duša sprevidi, ka Marijino devišstvo šče počastiti. Zato pravi dvakrat, ka je devica bila: k devici je poslan . . . i ime device je Marija. Ne je ona samo Marija, nego Devica Marija, sam Bog jo tak zove. Devišstvo preštima On, devišstvo poštuje, devišti se vklanja, pred devištvom se nanizava. Ali morebiti pozdravljenje tistomi pošiljam, koga nemam v srci? I če pozdrav pošljem po osebi imenitnoj, ne pomeni to mojega globokoga poštovanja? I dober Bog je tak činio. Izmed svojih najvišjih nebeskih poglavarov, angelov, je poslao ednoga k devici — k Mariji. Je ne to to najglobše spoznanje, ka je devišstvo tak vcenjeno, ka se ešče néba odpre pred njim? Zastino. Gledajte zato, dušice, kak velika reč je devišstvo, kak visoko stoji Prečista Devica Marija zavoljo njega, i kak preveč in preveč zasluži, naj jo zvün Boga tudi človek poštuje zavoljo njenoga devišta, naj jo časti z svojim devištvom, naj se vkloni pred njenim devištvom i je sledi kak Sin Božji, ki jo prvič pozdravo, zatem pa postao njeni deviški sin.

Kaj je devišstvo? Zatrenje telovnih, nečistih poželenj v celom življenji. V celom življenji živeti ne da bi samo ednok sami radi kaj nečistoga mislili, želeli, povedali, učinili z seбом ali z drugim. Skušnjave imeti ne prelomi devišta, nego je ešče podigne, vekša bo njegova vrednost pred Bogom. Nepopolno je devišstvo, če što po zakoni ali po spadaji začne popolno čistočo držati. Ta pokorna čistoča je tudi neskončno dopadljiva pred Bogom, čeravno ne služi popodne dike nebeske deviških duš, kak nam svedoči čisto življenje i svetost zakonskih apostolov po svojem pozvanji na službo Jezusovo i serafinsko življenje pokornice Marije Magdalene, kortonske Margarete, sv. Avgustina i drugih svetlih zvezd na nebi Matere cerkvi. Čeravno je njihov venec ne iz čistih lilij, so pa té tudi med njega vpletene i ne ednok lepše kak će bi samo té bilé, zato ka so večkrat po vekšem skušavanji čistost ohranili pokorniki, kak device. Kaj pa Bog misli od devišta? On je čisti duh, sebi spodobne, to je čiste duše more zato poštovati, ljubiti. Vsaka natura ljubi naime sebi podobne. I ka Bog to dela, posvedoči njegova lastna reč. Tak se glasi: „Vse, kaj se more visoko ceniti, se k zdržnoj duši ne da primerjati.“ (Sirah 26, 20.) Strašne reči, bi skoro mogo praviti. Večna resnica, sam Bog trdi, ka nega takše vrednosti, kak duša, štera se zdržaya spunjavanja telovnoga poželjenja. To toliko pomeni, ka će bi se na srebro, zlat, demant i druge drage kamne obrnolo

sunce, mesec, zvezde, drevje, pesek, rastline, z ednov rečjov vse, kaj je stvorjenoga i bi na milijarde takših svetov postanolo — i če bi vse te kinče na večne čase povekšavali vsi angelje i ljudje — vse to se ne bi smelo primerjati k tistomi bogatstvu, štero na sebi nosi duša deviška. Viš, čista dušica, tak si bogata ti. Sam Bog, ki ti je té kinče naklao, ti je kaže. O ne pusti jih z rok, ne, za celi svet ne.

Jeli, dušice, zdaj te zarazmimo, zakaj so zavrgle svete device imenitne zakone z krali i casari i se raj še vmoriti dale? O kak svetlo nam je zdaj gratalo, zakaj so ešče lačne zverine pred njimi obstale, je čudno gledale, doteknoti pa neso se jih podupale? Zdaj te zapopadnemo, zakaj so se čisti mladenci ešče kraljüvanji odpovedali, naj se njim samo ne bo trebelo ženiti! Kak jasno čüti zdaj naše srce, zakaj je pravo sv. Kasimir, poljski kraljevski sin zdravnikom, ki so njemi zakon priporočali na ozdravljenje: „raj vmerjem, kak devištvo zgübig“. Vse to so zato včiniili, ka so spoznali, da deviška čistoča više vsega stoji na sveti. — I če nega cene, štera bi se dala primerjati ceni devištva, nega tüdi reči, štera bi nas bliže pelala k Bogi kak ravno devištvo. Düh sveti naznanja to z temi rečmi: „Čistost pripela najbliže k Bogi.“ (Modr. VI. 20.) Zato je obečao naš G. Jezus Kristus tüdi: „Blaženi so čistoga srca, oni bodo Boga gledali.“ (Mat. V. 8). Glejte sredstvo, škér za gledanje Boga so ne oči, nego čisto srce. Glejte, k Bogi bliže nas ne pripela telovna lepota, velika zemeljska čast ali visoka služba, nego čistoča, devištvo.

Kaj bomo na to pravili? Želo si obüdimo, vročo želo si ponovimo, ka v devištvu do smrti ostanemo, kak smo se nakanili, naj samo bliže k Bogi na tom i drugom sveti pridemo.

I če pred Bogom devištvo to največšo vrednost ma, pred ljudmi je ne bi melo? Pred ljudmi je ma, samo pred živinov ne, to je pred onimi, ki po živinskem živejo, čeravno nemrtelno düšo nosi v sebi njihovo razvüzdano telo. Da tem samo smrad diši, lelija njim vonja. Lelijs, teh zgrabljivcev vonjéčih se ognite! Besen pes je nej tak nevaren, kak razvüzdanec. Stvar nema pameti, dela zato brez pameti samo po svojem telovnom, naturnom nagibi. Človek pa ma pamet i li dela brez njé samo po telovnom želenje. Z nemov stvarjov ednaki tak postane. Pa kak ostro ga kara Düh sveti v knigi Tobijovoj po sv. nadangeli Rafaeli. Poslušajte zakonski té reči božje: „Angel Rafael je pravo: Poslušaj

me i ti bom povedao, što so, nad šterimi vrag ma oblast. Oni so naime, ki tak v zakon stopijo, da Boga od sebe iz svojega srca odženejo i svojoj poželjivosti tak povôli ido, kak konji i mezeg, steriva pameti nemata; nad takšimi ma hūdič oblast." (Tob. VI. 16, 17.) Bog je dao toti človečoj naturi poželjivost, naj se plodi, ali to poželjivost je podvrgeo pod svoje zapovedi, pod pamet od vere presvetljeno. Ki zato v zakon stopi, naj telovno svoje poželjenje spunjava, naj vživa, greši, pa še smrtno, če je velika ta nerednost v njem. Namen spunjavanja telovnih poželjenj v zakoni ne sme biti vživanje, nego jedino i samo tē: Bog žele to življenje, naj deco mam i to zveličam. Veliki smrten greh včinita zakonskiva, če spunjavata telovne želje dece māti pa neščeta. Ljūdomorca sta. Bog jihva za ljūdomorstvo ednok na pekel obsodi, lastno deco sta spoklala. Onanizem ze zove te veliki greh po tistom nesrečnom človeki, ki je še v starom zakoni prvič te veliki greh včino i ga je Bog zato taki po njem z naglov smrtjov pokaštigao: „In zato ga je (Onana) Gospod vmôro, ka je mrsko reč včino." (I. Mojz. 38, 10.) Pa zakonskiva, šteriva mata že deco i je več nikak ne moreta čakati, čemi spunjaveta svoje telovno želenje? Samo zavolo vživanja telovnoga. Račun ta davala od toga. Ne mislite, ka je te že vse slobodno, kda se zdete — ne, samo edno je nej samo slobodno nego tūdi zapovedano: mejte deco za nebo po poti od Boga odredjenoj. To i več nikaj nej! Od neme stvari se včite zakonski. Jeli, kda že začūti sad v svojem teli ne pozna več telovne poželjivosti, edno je te že samo neme stvari skrb, naj donosi i srečno na svet spravi svoj teloven sad, tūdi nemo stvar. Tvojega tela sad pa nemrtelno dūšo nosi v sebi, je na božo podobo stvorjen, ne bodeta pazila oča i mati, naj srečno pride na svet, naj svoj namen dosegne, ka Boga odiči i se zveliča? Ali tā z nerednostjov to zrokūvala, naj se dete razbije, naj pod sveti krst ne pride? Ali ne veta, ka je vnogo dece zato tak slabe pri pameti, ka sta stariša po poprijetji njegovom nerédno živela? Kak žalostni nasledki nerednosti, kak strašni odgovori pred Bogom!

Iz vsega toga to shaja, ka je jezerokrat ležej devištvo zdržati, kak v zakoni tak živeti kak Bog zapovedava. Potolažite i razveselte se deviške dūšice! Vi zakonski pa, če vam je dober Bog že dao deco, vdeležite se našega veselja; stopite v našo vrsto, živita oča i māti, naj deco svojo čisto obdržita ali do zakona ali

do smrti, sama pa živita deviško odsehmaj. Vtrgnite si vi zakonci, vi dovci, ve dovce tudi nešterni cvet iz tistih nebeskih lelij, šterih vrednost više vseh svetov stoji i štere bodo na večne čase krasile glave nedužnih deklic i mladencov ščista blūzi pri Jezusi, na njegovom deviškem Srci v nebeskom kraljestvi. — O srečne duše deviške, kak lepe bodete ve, kak veliko sladkost te pile iz Jezušovoga Srca! O lepe duše deviške, kak drage ste ve, čeravno vas ne zakriva ne svilo, ne zlat, nego zakrpana janka i ponošeni kaput!

Poslušajmo zdaj ešče, kak cenijo svetniki devištvo. Sv. Frančišek Saleški pravi: „Nikaj je ne lepo, kaj je nej čisto; čistoča človeka je pa njegovo devištvo.“ Sv. Cyprian pa: „Na drevi življenja Materecerkve je cvet devištvo; ono je lepoticje i krasota bože milošče, ono je te najimenitnejši del čredre Kristušove. Devištvo ne potrebūje drugoga lepoticja, ona samo za sé je lepoticje.“ — „O sveto devištvo,“ — spregovori čudeč se, sv. Athanaz, — „o sveto devištvo, ti si prebivališče sv. Dūha, življenje angelov, korona svetnikov.“

Vse te i jezere druge reči svetnikov ne svedočijo morebit, ka se devištva cena ne da povedati? Zato pa cenimo je mi tudi! Dajmo njemi, kaj je vredno. Držimo se ga z celim srcom; z celov dušov, pokažimo tomi poželjivomi, mesenōmi sveti, ka Kristušove lelije v 20. stoletji tudi cvetejo tak v moških kak v ženskih srcah. Moj Bog, kak nedopovedljiva tolažba i radost nas bo obišla pri sodbi, kda nam deviški Jezus pred celim svetom da zadoščenje za posmehavanje posvetnjakov: Ti milijoni, ki so z vami v ednom časi živeli, so zakone prelamljali, so razvūzdana nema stvar bili, vi sinki i hčerke ste čisti ostali i z vašov čistočov čiste dūhovnike spravljali k mojem i oltari, hvala vam bodi.

Na delo, na vojsko, deviške duše! Čembole se širi nečistost, tembole naj zadišijo vaše lelije, čem bole de vas moto hūdi dūh i svet, čembole de se vam telo puntalo, ztem vekšov odločnostjov se zasmehate, še na glás, i vržite križ na svoje telo pa pravite zapeljivcom: zamūdili ste, Jezušov(a) sem. Pa pribežite tudi k najčistejšemi moži, sv. Jožefi i njegovej deviškoj zaročnici, Preč. Devici Mariji. Tū vsikdar najdete zadostno pomoč proti celomi sveti i celomi pekli. Poslūhnite opomin sv. Chrisostoma, ki pravi: „O vi vsi, ki deviško ščete živeti, pribežite k Gospodovej materi, ona vas bo čuvala, ka te mogli svoj najlepši, najdražji i neminljivi kinč nevraženo obdržati.“

Nekaj za tretjerednike.

Kaj ste vi tretjeredniki? Frančiškani i Frančiškanke, redovniki i redovnice sv. Frančiška med svetom, bratje i sestre tistih, ki v kloštrah živejo, zato pa tak bratje i nune kak tisti, ki vsi mate ednoga redovnega očo sv. Frančiška i eden cio: popolnost duševno dosegni po pokornom življenji. Tretji red je ne bratovčina, nego red, samo ka za volo življenja med svetom ma ležejše i milejšje zapovedi ali vodila kak Frančiškanski 1. i 2. red v samostani. So pa tudi redovniki i redovnice tretjega reda, ki v kloštrah živejo i spunjavajo samo te regule kak vi med svetom. Takše nune so na priliko križarke — najdete je v Beltincih, Soboti, Radgoni itd. — Te so tretjerednice kak vi, nemajo drugih regul, samo ka skupno živejo v devištvu za božjo čast. Gledajte te duše i te spoznate ne v malih rečeh, kak morete se obnašati. Kaj bi pravili, če bi edno teh nun plesati vidili, ali kunoti čuli, ali srde na njej ovarali? — Ve ste ravno tak nune kak one, edno vodilo mate, sodite zato tak sebé, kak bi njé sodile.

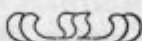
Keliko i kak morete vsaki den zmoliti? Zmoliti morete vsaki den 12 Očanašov, 12 Zdrayamarij i 12 Dikabodi... Zmoliti pa morete vse to pobožno. Tak mo pa samo tedar znali moliti, če si prle gorečnost po premišljavanji obudimo, če se prle pripravimo kak sv. Pismo veli: „Pred molitvov pripravi svojo dušo.“ (Eccli 18, 23.) Naj se zato naš duh na pobožnost nadigne pri opravljanji redovnih molitev, prevdarimo sledeče misli od njih. Kda mi molimo, sto no stojezeri molimo, vsi ki smo v tretji red, tak da bi z ednoga grla šo močen glas, ka ga celi svet čuje, do nébe i kričao: Oča naš... Očo iščemo deca, sirote zapuščene, v nevolah, težavah... O mo morebit zaspano, mlačno to delali? — Jezus z oltara nas posluša i vse trepeče od radosti njegovo predobro Srce, kda čuje z naših vüst tisto molitev, štera je prvič na njegovih božjih vüstah zadišala... oj kak vrêlo mo jo odsehal opravljali, naj Jezus samo vekše veselje začüti pri njej, ve je siromaček tak preveč zavrženi od milijonov ljudi... Pa kak se raztegüje njegovo naše zveličanje iskajoče božje Srce, kda mi v našoj molitvi tisto iščemo, za kaj je On življenje dao: pridi k nam kraljestvo tvoje! — Kda mi njega samoga prosimo, naj nahrani, kak prevroče že, pri sv. obhajili vsaki den naše

düše: krüha našega vsakdanešnjega daj nam ga dnes! . . . kda mi pozdravljamo njegovo najbolšo, najsvetejšo sladko mamiko z ravnotistimi rečmi kak jo je On sam po nadangeli Gabrieli, kda je njeni sinek postao: Zdrava Marija, milošče puna, Gospod je s tebom! . . . kda mi orožje v roke vzememo i se borimo za vmirajoče, naj je On dobi i nej šatan: moli, za nas grešnike zdaj i vu vüri smrti naše . . . Kda si mi tisto vero oživimo, za štero je On sam Bog človek postao i na križi vmro za njo, naj nas strašno hüdoga poglavara, peklenskoga i njegovoga večno žarjavoga kraljestva reši: Jaz verjem v ednoga Boga . . . Oj vse to kda se den za dnevom iz sto i sto jezerih src zdigne proti oltari i ž njega z Jezušovim Srcom proti troni presvetoga Trojstva, gene do dna to Srcé i sprosi milijonom milošče na zemlji, rešenje iz vic, veselje v nebi . . . Molimo zato tak svoje redovne molitve, ka vse to dosegnemo v obilnoj meri, molimo je goreče, vrelo, ognjevito!

Kda i kak se postijo i zatajüjejo tretjeredniki? Zvün zapovedanih postov, štere Maticerkev vsakomi krščeniki nalağa, se morejo še dvakrat postiti, okt. 3. i dec. 7. Post se tak mora obdržati, ka k zajtrki nikaj ali celo malo jêmo, poldne do sitosti, večer pa indašnje večerje polovino k sebi vzememo. Pitvina ne prelomi posta. Ka mo tiva zapovedaniva posta verno znali zdržati, si premislimo, ka se mi pokorimo ne samo za svoje nego i za druge grehe. Pa mi ne bi v leti dvakrat mogli malo veselje spraviti. Preč. D. Mariji i sv. Frančiški, ne bi za milijarde smrtnih grehov, štere prestopačje postnih zapovedi včinijo to malo zadoščenje ponüdili prebitomi Srci Jezušovomi?

Sv. Maticerkev ne zapovedava toti, nego samo priporoča tretjerednikom, naj po sredah ne jejo mesa, vsaki petek pa naj se postijo. Gorečo kotrigo na zdržanje te prošnje cerkvene ne trebe opominati. Sreda je sv. Jožefa den, v petek je Jezus v teli vmro za nas, Marijino živo Srce pa sedmeri meč žalosti prehodo — ljübečemi srci je zadosta to znati, zatajo se bo, kak njemi zdravje i delo le dovoli. Pa je dobro dete tisto, štero ne bi rado hitro k materi v nebo prišlo? Ki se mesa jestvine po sredah, petkah i sobotah zdržava i sv. karmelski škapulir pobožno v čistosti poleg svojega stana nosi, prvo soboto po smrti pride v nebo; to vüpanje meti dovoli Maticerkev. Ne de zato zaman zatajüvanje, hitro pridemo k materi domo v lepo nebo! Oj srečen, ki spozna vrednost zatajüvanja.

Sv. Oremuš pravi: „Kaj nam hasni telo z postom mrtviti, če smo puni gizde, i če ne moremo niedne protivne reči, niedne odrečene prošnje prenesti. Kaj nam pomaga zdržati se vina, če smo pijani čemerov na tiste, ki nam neprilike delajo i se nam vstavljajo.“ To ne pozabimo pri svojih postah i zatajüvanjah. Pa te lepe tolažljive reči tüdi ne püstimo izpred oči: „Bolše je zatrei lastno voljo, kak zapüstiti vso bogatstvo sveta,“ kak pravi sv. Koleta i reči sv. Andraša Avelinskega: „Samo ednok se zatajiti je več vredno, kak jezero bolnic zozidati.“

Sveti Benedikt Jožef Labre.

Té svetnik Materecerkve je ne bio kral, niti grof, niti kmet, niti hlapec, ešče mnenje je bio: navaden kôdiš (berač, šterc), ki se je l. 1748. marc. 26. v vesi Amettes na severnom Francozkom narodo. Njegovo življenje na kratki tü zato objavimo, naj vsaki vidi, ka je mogoče v vsakom stani sveto živet, naj spoznamo, ka Maticerkev na oltar med svetce tistoga tüdi podigne, koga cote pokrivajo, naj samo nosi v svojih prsah junaške jakosti.

Starišje našega svetca so ga 12 let staroga dali na načaljno vzgojo k strici, Labre Franci, plivanoši v Erin. Tü se je navčo latinski. Jako rad bi stopo med karthauziance ali trappiste, — v najostrejši red na sveti — a slabo zdravje njemi je toga ne dopüstilo. Nato se je nakano, seveda po božjem presvetljenji in na dovoljenje svojega spovednika, ka romar postane i za romanje potreben živež de si kodivao. Kodiški romar je postao. Brat največkih sirot na zemlji je bio v teli, brat največkih svetnikov pa v düši. V raztrganom obleči je peški prehodo romarska mesta Španjolskoga, Švicarskoga, Talijanskoga, po teh dugih potah je živo samo z miloščine, štere je več ne vzeo, kak je ravno potrebuao i po celoj poti je molo, še cele dnevi i noči je premolo v počinki pri hišah med potjov. — Vmro je te kodiš l. 1783. apr. 16. — Svetnikom so ga XIII. Leon papa prišteli l. 1881. dec. 8.

Glejmo našega svetnika ljubezen, gorečnost do najsvetejšega Oltarskoga Svetstva. Gda je še mali bio doma pri starišah, je že dosta mislo na Jezusa v oltari. Ešče igrače je takše meo, ka so ga k Jezušu vodile. Kapelico si je naredo i v njej je, kak je duhovnika vido, mešuvao pa predgao. Že z očinske hiše je rad hodo, kda je li mogo v cerkev, od strica plivanoša pa nepretrgano. Oj kak blaženoga se čüto v toj hiši, kde je telikokrat mogo k najslajšemi Gospodi; do dna srca je bio napunjen z zahvalnostjov i ljubeznostjov do dobroga Jezusa i svojega strica za to veliko miloščo. Cerkev je bila njegov drugi dom. Če so ga ne najšli doma, šli so ga v cerkev iskat in ne zaman, klečao je pred tabernaklom i molo svojega Jezusa. Stric so ga pripravili na prvo sv. obhajilo. Pobožen duhovnik so „takše angelske nedužnosti i serafinske želje po Bogi, tak globoke vere i genljive srčne ponižnosti dozday še ne vidili,“ kak piše Heim, pisatelj življenja našega svetnika. Ešče pūšpeka je genola Bencova pobožnost, ki so ga prečistili.

Naš Bencek bi se lahko bogato oženo i plavao v dobrotah sveta, a raj si je zvalo stopnje svetoga Aleša i je živo z praznimi rokami poleg bogatstva, raj proso kak trošo, raj bio kodiš kak gospod. Moj Bog, kak veliko sunce svetosti si obüdo v tom svetniki, kak visoko si ga zdigno nad želje sveta! Kodiš šče biti, kda bi lahko bio bogatec, naj ti ztem samo vekšo diko more spraviti, naj po toj poti more več dūš rešiti. Večna hvala ti bođi dober Jezus, za to miloščo!

L. 1771. junija je v Fabriano romao k grobi sv. Romualda. Iz te cerkve je šo v cerkev sv. Jakoba, štera je lepo bila okinčena zavoljo svetka sv. Antona, šteri se je meo zdaj obhajati. Ravnatelj cerkve je predpoldnom ob 9. ovarao našega svetnika, kak je z razprestretimi rokami klečao pred tabernaklom; večer ob 6. ga ešče v tom položaji najde. A kak veselo se pa preseneti dober duhovnik, kda ga večer romar pride v sakristijo prosit, če sme celo noč v cerkvi moliti! Drugi den se je spovedao i prečisto. Spovednik je mislo, ka je angela spovedo i prečisto. — Kelikim dūšam je odprla molitev svetnikova Jezušovo Srce! Morebit našim tūdi! Ne bomo spodobno delali posebno zdaj, kda je tak malo dobrih i tak dosta grešnih na zemlji? Oj molimo, dosta molimo za Matercerkev! Kda je na Švicarskom pohodo Wirlingen mesto, so verniki hitro ovarali njegovo pobožnost i g. plivanoši naznanili: „neki mladi siromak že šest vür nepretrgano kleči i moli v cerkvi.“

Molo je rad, kak njegov gospod Jezus Kristuš, ki je cele noči premolo i še zdaj premoli v tabernaklah za nas. Molo je, naj spuni njegovo velenje „Potrebno je vsikdar moliti i ne gorhenjati! (Luk. XVIII. 1.) Posebno rad je molo v Rimi pri štiridesetvurnih molbah oltarskoga Svetstva. To je bilo njegovo veselje, pred Jezušom klečati, poglednoti sv. Hostijo i vtopiti se v njeno neomejeno božjo ljübezen. V cerkvi S. Martino ai Monti je bila nekoč štiridesetvurna molba. Studer Gaetano je meo veliko sveto mešo. Gda je mešnik ovarao Benedikta klečati pri oltari, se je tak geno nad njegovov gorečnostjov, ka je komaj mogo mešne molitve na pazki meti. Za pet vür se je vrno v cerkev i svetnika je še tak najšeo, kak ga je povrgeo, ka več, niti z rokami nese je geno v tom dugom časi, kak je pazač cerkveni svedočo. Kak veliko veselje je mogo Jezus meti nad tov pobožnov düšov! Kak ga je pomirila za nepotrebne guče, poglede cerkvene! Proti konci življenja je dober Jezus tak plačao njegovo verno molbo, ka je večkrat zdigno njegovo düšo k sebi i jo napojo z nepopisnov nebeskov sladkostjov, telo je pa med tem časom nikaj nej znalo zasé. — Té stan se pravi zamaknjenje. Večkrat njemi je dao dober Jezus tüdi te dar, ka je smeo biti nazoči pri štiridesetvurnoj molbi, čeravno je daleč v kraj bio od cerkvi v šterom zavodi, naednok je bio v dvojem mesti. Spovedavao i prečiščavao se je vsaki tjeden. Oj koliko srečnejši smo mi, ka se smemo vsaki dén zdrüžiti z dobrim Jezusom! Smo zato tüdi svetejši, bolši vsaki den? Nam slabosti pomenjkavajo den od dneva? Tak more biti, ovak je naše gosto sv. obhajilo ne vrastvo, nego beteg za düšo! Pa bi moglo to biti? Sodite se, če neščete biti sojeni!

L. 1783. marc. 25. ga je Morelli Augustin prečisto v cerkvi San Ignazio. Te pobožen dühovnik je poštüvao našega svetnika, a zavoljo njegove zanemarnjene zvünešnjosti je nekšo mržnjo meo do njega. Naj dober Jezus tomi pobožnomi dühovniki pokaže, ka ne smemo na zvünešnjost gledati, je odpro njegove oči i je vido takšo svetlost i takše v blaženost zazibajoče tráke na svetniki, kda ga je prečisto, ka ves genjen se je v naslonjačo vsedo v segeštiji i glasno spregovoro: „Té kodiš je svetnik! Svétca sem dnes prečisto!“

Zadnjič se je tüdi v toj cerkvi prečisto pri oltari sv. Alojzija, kje je Balducci mešüvao, i ravno tak odičeno. Svetilo, žarilo i blaženo radost je razširjavaló lice kodišovo, kak so vsi vidili. Trepetao je dühovnik od radosti i genjenosti, kda njemi je Jezusovo telo po-

nūdo i večkrat z veseljem pripovedavao, ka zvūn svoje perv sv. meše je niednok nej tak pobožno mešūvao, kak kda je pri grobi angelskoga mladenca angela nahrano z krūhom angelskom.

Kaj je pa molo naš svetnik? Vsaki den dūhovniške dnevnic (brevir), Marijine dnevnic, litanije vseh Svetnikov i najmenje trikrat sv. čislo. Nad temi molitvami si je te premišlavao i pogučavao z Jezusom celi den i kelikorkrat še celo noč! Dosta je molo i dosta je tūdi dobo, zato ka je dobro molo, iskao je ne sebe, nego samo Jezušovo čast, ne telovne, svecke dobrote, nego rešenje dūš, to je iskao i dobo je zato več od srebra, več od zlata, več od sveta celoga: sveti žitek, blaženo smrt, večno dobroto, samoga Boga na vse veke vekov čase. — Delaj spodobno!

Srce Jezušovo, vsmiljenja puno, nasledūjmo!

Vmisljenje želem i ne darū. (Mat. 9, 13.) To je tisti pravo, koga mi v cerkev molit hodimo. Jezus, ki v oltarskom svetstvi pod podobov krūha i vina prebiva, ne žele našega zlata, srebra, srce naše prosi on samo, srca našega vsmiljenost. Sinek, daj mi svoje srce! (Pril. 23, 26.) pravi on vsakomi izmed nas. Pa bi se najšo, ki ne bi spuno njegove vroče žele? Bi se mogo što vstavljati, naj svojega srce na Jezušovo ne položi? Je to ne zadosta čisto? Ali je ne morebit neskončno dobro i vsmiljeno? Pa je lahko vekše bogatstvo kje? Vse, kaj modrost i znanost zmoreta, vsa tista dragoča i lepota je v tom Srci v neskončnoj meri nazoči zato, ka je to srce božje Srcé. Zaistino nas more zato do dna srce genoti zezavanje Materecerkve: „Srce Jezusovo, v šterom so vsi kinči modrosti i znanosti, smiluj se nam!“

Neskončno vsmiljeno je Jezušovo Srcé, zato od nás tūdi vmisljenje žele: „Vsmiljenje želem i ne darū.“ Pa ščete znati, dobre dūše, kak naj ste vsmiljene? Ravnotak, kak mala

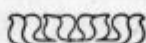
hostija, kak božje Srcé svete hoštije. Ne bom vam v dokaz, za svedočanstvo vsmiljenosti Jezušovega Srca prednašao brezštevilne reči sv. Pisma, v šterih se hvali božja vsmiljenost do grešnikov, ne bom vam v spomini būdio Jezušove prelepe prilike o razsipnom sini, ne bom vam tolmačo njegove tolažljive reči, štere je velikoj grešnici, Mariji Magdaleni povedao: „Odpūstijo se ti grehi, idi v miri!“ (Luk. VII. 48, 50.) — vse to zamučim, na vse te reči večne vsmiljenosti pozabim in pokažem samo gor na sveti tabernakl i njegov kinč, sv. hostijo, pa vse sem povedao.

Ka Jezus s svojim prebitim Srcom v oltari med nami prebiva, nas trpi, hrani, nam milosti deli, nas ne vniči zavoljo naših hūdobij, je tak veliko svedočanstvo njegove neskončne vsmiljenosti, ka več nikaj ne trebe praviti.

Ali povej meni, bogoljūbna dūša, je vekša vsmiljenost, kak vmreti za sovražnika? I On, ki v tabernakli prebiva, je to ne samo včino, nego ponovi vsaki den jezerojezérkrát svojo sveto smrt, kda se loči na oltari pri sv. meši krūh i vino, telo njegovo i krv njegova, naj pokaže svojo pripravnost, ka bi rad razdelo po krvavoj smrti svoje telo i krv, kak negda na križi, samo da več ne more vmreti, se razdeli, vmerje na skrivnosten način. — Življenje darūje Jezus za svoje sovražnike, noč i den prebiva med tistimi, ki ga kunejo, sovražijo, dobrote deli tistim, ki ga nemajo radi, trpi nečistnike kre sé, ki je od sunca čistejši, pijance, ki je popolna treznost, ropare, ki je sama pravičnost, skopce, ki je vse svoje neskončno imanje ostavo v nebi in na zemlji i postao največki siromak toga sveta. Stvoritel, ki je vse stvoro, nema teliko svojega prostora, kam bi si trūdno glavo na počinek nagno. Ne gene vas njegov zajokani glas: „Lisice majo brloge, ptice nebeske gnjezda, a Sin človeči pa nema kam glave svoje nagnoti.“ (Luk. IX. 58.) Pa zdaj tūdi nema kam glave svoje nagnoti? Tūdi nej, pri milijonah nej. Oltar je naime ne njegovo ležišče, počivališče, srca človeča je stvoro zato — a tá so se pa, jočič pravim to — a ta so se pa odtūjila Njemi. „Cēli svet je v hūdobijo pogrožen.“ (I. Jan. 5—19.) moremo zdaj, v tom pokvarjenom časi zaistino praviti z sv. Janošom apostolom, z sv. Pavlam pa: „Vsaki svoje išče i nej, kaj je Jezušā Kristušā.“ (Philip. II. 21.)

Mo mi tūdi tak delali? Mo mi, štere je ščisto iz strašnih gnūsob, mi, štere nadajajo den za dnevom njegove božje prsi pri oltari, tūdi pot posvetnjakov tlačili? Mo z trdim srcam i

sühim okom gledali, kak' se žali naš najbolši Bog, kak kapljejo v pekel naši bližnji, štere moramo ljübiti, kak sebe? O nej, nigdar nej! Vsmiljeno Srce Jezušovo, mi mo vsmiljeni. Dosta mo molili, se prečiščavali, se zatajüvali v jeli, pili, guči, poglédi za grešnike, za te blodne tvoje ovčice, naše brate i sestre. O potolaži se vsmiljeno Srce Jezušovo po našoj vsmiljenosti!

Sv. Paskal Baylon.

Eden s tistih svetnikov je on, od šteroga prinas lüdje jako malo znajo. Narodo se je na Spanjskom l. 1540-ga v Torre Hermosa zvanj občini. Siromaški stariše so ga mesto šole z ovcami na pašo pošilali, kama je on knigo vzeo sebov pa je mimoidoče proso, naj njemi povejo, ka je štera litera i po takšem se je navčio čteti. Kda je že znao čteti, je same resne knige čteo, frlice, pripovesti so njemi ne povoli bile. Vsa si je premišlavao, štera je čteo pa s premišlavanjom je sploj popolnejši gratao.

Kda je malo stareši gratao, se je k ednomi gospodari za ovčara pogodilo. Tü so ga nikdár ne čüli lagati, preklinjati, grstije govoriti ešče prijatle je opominao, či so kaj takšega delali, naj henjajo od toga. Či so njegove ovce po nepriliki komi kvar napravile, je s svoje siromaške plače poravnao. Ednok ga je predjen ovčar poslaol, naj njemi eden grozd vkrádne, ka je žeden. „Raj se dam na koščeke razsekati,“ odgovoro je on, „kak lüčko blago vzeti.“ Sv. čistost je više vsega lübo. Se je zgodilo, ka so ga na zabavljanje pozvali pa je vert pravo, ka de bole vesélo, on pozove edno veselo deklo med nje. „Či to včinite,“ pravo je Paskal, „bom jo s kamenjom lüčao, dokeč ne odide.“ Na pastirsko palico si je križanoga Jezüša i bl. D. Marije kepe zrezao, ga je dolipopičo ino pred njim klečeč molo i si premišlavao na paši. Bog njemi je pa sploj nové i nove dobre misli dao vu njegovom pobožnom premišlavanji. Nad njim se je spunila reč psalma: „Bláženi so, štere ti sam včiš, Gospod!“ Od Boga i bože reči je rad i modro gučao. Med molitvov je večkrat dobo dar premeknjenosti: popunoga vtoplenja düše vu gledanje bože skrivnosti

pa je zvedo od Boga reči, štere so ne vsakomi dane znati. Svoj krüh je vnogokrat razdelo med lačnimi, sam pa je lačen ostao.

Vu štiridvajsetom leti svoje starosti je povrgao svojega gospodara, šteri ga je šteo za dete vzeti pa je v Montforti vu frančiškanski samostan stopo kak prosti brat. Tū je vse jakosti povao vu svojem srci. Sveto bogavnost je tak držao, ka je z bogavnosti šo med samimi krivovercami v Paris na Francusko, kda so ga preganjali, celo edno roko njemi vlomili tūdi, liki po vnoj težavi domo prihajajoči — pot je več mesecov trpela — je edne reči ne povedao od toga, ka je vse pretrpo.

Vu šole, kak znamo, je nikdar ne hodo, pa je bože reči tak znao gučati, ka so se najvekši vučenjacje čudivali nad njim. Meo je tūdi dar prorokūvanja od Boga.

S posebnov lūbeznostjov je lūbo Jezusa i molo njega vu najsvetešem Oltarskom svestvi. Slednja leta svojega zemelskoga žitka se je cele noči v cerkvi zdržavao pred najsvetejšim pa si je z njim v pobožnoj molitvi pogovarjao, pa bl. D. Marijo je ysikdar proso, naj njemi spravi miloščo, ka do konca žitka brezi greha ostane. 52 leti star je v teški beteg spadno. Vračiteo njemi je povedao, ka neima vūpanja, ka bi ozdravo. „Bole prijetnoga glasa mi nemrete povedati, odgovoro je on, kak to, ka vmerjem!“ Vmro je 17-ga Risalsčeka leta 1592-ga med pobožnov molitvov vu ravno tistom hipi, kda se je zvon k podigavanji oglaso.

Zgled dečici za prvo sveto obhajilo.

Brunijovoj uglednoj družini se je v Turini l. 1903 maj 3. narodo deček, šteroga življenje je čisto, lilijsko bilo kak sv. Alojzija. Krstili so toga dečkeca na ime Gustav Marija. — Dober sad dobroga dreva. Oj kolkokrat je klečala mati toga deteta pred tabernaklom z njim v náročah — i ono je nepremično gledalo na oltar kak da bi vidilo lepo podobo. — Jezus je vlekeo k sebi to dete, njegovo dūšo. I kak je rasteo deček, rastla je v njem tūdi ljūbezen do Jezusa v oltarskom svetstvi pa tak močno, ka vse njegove misli so se obračale le okoli svete hostije.

Čudna so božja pota, čuden je Bog v svojih svetnikih. Kda je še samo tri leta bio Gustav star i so ga pitali: „Gustav, kje je Jezus?“ — je li znao že odgovoriti: „Jezus je tū v mojem srci i v tabernakli.“ — Koliko more dobra mati dobroga včiniti! Bi znalo to detece globoko skrivnost oltarskoga Svetstva, štero vnogi osiveli starec ne ve, če je dobra mati ne bi navčila? Kak lepo je viditi v šoli deco dobrih starišov! Prvi den, kda prido, se znajo že križati, vejo od Jezusa, Dev. Marije. Ali žalibog, malo je takše dece, zato ka je malo dobrih starišov!

Pa gda so Gustava nadalje spitavali: „Kak pa more Jezus biti v tak maloj hostiji?“ — je odgovoro: „Zato ka je tak dober i vsemogočen.“ — Kak da bi lelija zadišala, kda té sladki odgovor čujemo. Cela predga je v njem, štera spoznava i hvali neskončno dobroto i ljubezen vsegamogočne sv. hostije.

Nekoč se je na cestnoj železnici neka nesreča pripetila. Mati z Gustavom se je ravno tūdi vozila po njej. Nezmerno se je prestrašila, a detece jo pokaralo: „Premalo vere maš; ali ne veš, da je Jezus pri nas!“

Ogno se je še sence vsega, kaj bi nedostojno bilo. Bio je vročekrven i z cele moči si je prizadevao čemère si potreti. Pa če se je včasi le kaj razjezio nad bratom Antonom, naj se Jezus veseli njegovomi ponižanji, hitro se je znizo i brata proso za odpuščenje: „Anton, prosim te, odpusti mi.“

Pet let star je prišo v zavod k jezuitom, kje so ga za volo predobroga obnašanja za maloga svetnika zvali. Rad se je dečkec toti z drugimi vred igrao (zmenjao) a pri igri je vsikdar zbranoga duha ostao, na Jezusa je mislo. Nekoč je vido veliko množino ljudi i je pravo: „Što izmed teh pač misli na Jezusa? Ubogi ljudje kak so nezahyalni!“

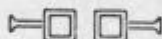
Jezus v najsvetejšem oltarskom Svetstvi ga je vlekeo najbole. Največ, pač vsikdar je na njega mislo i pregoreče ga je želo k sebi, dokeč ne prišla tista presrečna vūra, gda ga je prvič smeo v svojo neoskrunjeno srce vzeti.

Šest let je meo, kda je prestao izpit potrebnoga znanja za prvo sveto obhajilo pred salezijanskim svetoga življenja predstojnikom Don Ruom. „Povej mi,“ — pita ga té — „ali je prav, če ti pravim, da je po podigavanji pri sv. meši na oltari krūh blagoslovljeni?“ — „O ne“ — odgovori naglo živahni dečkec — „po podigavanji v hostiji nej več krūh, nego samo Jezus.“

Don Rua je bio zadovoljen; priseštna nedelja je bila določena za prvo sv. obhajilo v kapeli častivrednoga Don Boska. Gđa se je približao presrečni trenutek, je stopo mali Gustav pun hrepenjenja i gorečnosti pred oltar. Vsi so bili genjeni. Drugoga sv. Alojzija so vidili pred seboj. Nikaj je ne vido okoli sebe, samo z svojim Jezusom se je pogovarjao. „O Jezus je tak dober i me tak ljubi“ — je sledkar materi odgovoro, kda njemi je sv. obhajilo naprej prinesla.

Neduzni cvet je ne dugo dišao na zemlji, Jezus ga je v nebo presado. L. 1911., osem let star se je preselo v tisti püngrad, v šterom rožice nikdar ne povelnejo. Pred smrtjov tisto celo noč je molo i spitavao: „Ali bo že skoro den, da bodo prišli z Bogom?“

Križ je držao v rokah, Križanoga je poljübo (küšno) pred je düšo püsto i se odselo v kraljestvo Križanoga Boga.

Skuze maloga pastira.

Gospon plivanoš so šli na prešet. Med šetanjom so najšli ednoga svojega vučenika, ka je žibke paseo. Te dečak, pokeč je v šolo hodo, je meo navado pogostoma priti k svetomi prečiščavanji, zdaj pa v leti, gđa je nej bilo šole, ga je nanč po nedelaj nej bilo k meši. Plivanoša je to jako razžalostilo, zato so ga k veri začnoli jemati. Malomi pastirčki so se zaskuzile oči, pa je pravo, ka bi rad hodo v cerkev pa k prečiščavanji tüdi vsaki den, nego stariše ga ne püstijo, zato ka vleti more žibke pasti. Kelko nam povejo skuze toga deteta! To pomenijo, ka v srci, odkod prihajajo, prebivle velka lübezen do Jezusa. Te skuze izražajo gorečo želo pa molitev k Jezusi, naj nagovori stariše, ka bi njega v cerkev püstili, pa ka bi mogeo sprijemati Jezusa.

Jezuš je vido v srce tomi dečaki, vido je velko lübezen pa želo do svete meše pa do prečiščavanja. Vido je pa tüdi v srca starišom: vido je, ka so to nej lagoji lüdje, nego ka samo zato ne püstijo dečaka od žibkov v cerkev, ka je že to tak navada.

Ka je včino Jezuš? Dečak je obečo plivanoši, ka prišestno soboto pride k svetoj spovedi. Gda je proso od starišov dovo-ljenje za to, njim je povedao, kak se je pogovarjao s plivanošom. Jezus je nato s požalüvanjom napuno srca starišom. Jasno so vidli zdaj, ka so nej dobro činili, gda so dečaka niti v nedelo nej püstili v cerkev, pa so njemi prepovedali, ka je v leti nej hodo k prečiščavanji.

Od tistoga časa dečak z veseljom hodi v cerkev pa k pre-čiščavanji. Njegova radost je podvojena, zato ne služi samo sam Bogi, nego ka vidi tüdi to, ka ma dobre stariše, ki poslušajo Jezusa.

Draga deca, dosta so vredne vaše skuze, či vam znabiti što brani hoditi v cerkev pa k prečiščavanji; pa dosta valajo te skuze tüdi te, či z lastne krivde zamüдите: objočite te svoje hibe, potom vam da Jezuš volo, ka bote njemi lejko služili pa ga bole lübili.

Ka delajo dühovniki?

Zgodilo se je v ednoj austriskoj vesnici. Delavec Malone Tomaš, ki je živo jako grešno življenje, je bio na smrtje betežen. Dühovnika so pozvali k njemi z velke dalečine. Dühovni oča Jones je mogeo potüvati več vür, prle kak je prišeo v to vesnico. Prišeo je šče v pravom časi, betežnik je šče bio pri zavesti. Gda je betežnik opazo dühovnika, se je k njemi obrno pa njemi je počasi i tiho pravo:

— Dühovni oča, ne trüдите se, zato ka je pri meni že vse prekesno. Živo sam jako grešno življenje, pa si ne zaslužim smi-lenja. —

Dühovni oča je sprevido, ka tü nagovarjanje nikaj ne bo po-magalo, zato je odpro kelih, v šterom je prineso Oltarsko svetstvo, pa je začno moliti, naj bi v Oltarskom svetstvi nazoči Jezuš oméhčo betežnikovo trdokorno srce.

Betežnik je za en časek spregovoro:

— Dühovni oča, ka mate v kelihi?

— Najsvetejše oltarsko svetstvo, — je odgovoro.

— Prosim vas, samo je nesite tüodnet, zato ka sam ga jaz nej vreden; zvün toga mam v süknji v žepi cecvo Srca Jezušo-

voga, štero sam v davnom časi noso na svojem srci, prošim vas, tudi to odnesite, naj me več ne spomina na tista mlada leta, gda sam ešče nej bio tak veliki grešnik.

Dühovnik je preiskao žepe na süknji. Najšeo je cecvo pa je je položo betezniki na prsi z etimi rečmi:

— Tak, te ste pa vi negda častili to presveto Srce? Ste meli vero pa vüpanje?!

— Častio sam, je pravo mirajoči, samo ka je to bilo že jako davno.

Zdaj je dühovnik opravo kratko molitvico k presvetomi Srci Jezušovomi pa je zatem pravo betezniki:

— Pogledni, sin moj, to Srce; to odpüsti vsakomi. Samo mej vüpanje pa kuražo! Presveto Srce je oblübilo, ka bo pribezališče grešnikov pa njim odpüsti v poskradnjoj vüri.

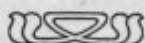
Betezniki se je smrt čemduže bole približavala.

— Dühovni oča, ali vi verjete, ka bi ešče za mene bilo smilenje?

— To je tak istina, kak je istina, ka žive Bog, ki nešče smrti grešnika, nego naj se spokori, pa naj žive.

— Potom jaz tudi mam vüpanje, — je pravo s težkim glasom beteznik. — Dühovni oča, pomagajte mi!

Beteznik se je spovedao pa prečisto. Presveto Srce Jezušovo, štero je častio v življenji, njemi je prišlo na pomoč. Za četrt vüre je zdejno svojo düšo. — To delajo dühovniki.

Kaj more napraviti dobro srcé!

Leta 1866. siromaški zdravniški visokošolec sedi v Londoni v siromaškom okraji pri stoli i vči svoje vučenike. Ali v kakšoj hrambi i s kakšimi vučeniki se mantrá?

Dr. Barnardo je té, koga potem celi svet časti, siromak je kak cerkvena miš, šolo svojo ma v nekoj zapüščenoj oslečo štali. Z lastnima rokama je poravnao i pobelo stené, vküp zabio netesano klop i svoj vučitelski sedež. Peneze, štere je dobo, je potrošo na posvet i posebno na kür. Čeravno je navdušeni vojak

znanosti bio, ne je pozabo, ka je poslušavce njegove najbolje topla soba vlekla.

Barnardo je apoštol bio, druge i ne sebe je šteo obogatiti i blagruvati, ali bole skromno povedano, duševnim i telovnim nevolam svojih bližnjih je brezplačno šteo pomagati.

Komaj je stopo v londonsko bolnico, nastala je velika kolera, veliki strah je obišeo pozvane, drage volje so zato sprijeli njegovo samovoljno ponujeno pomagajočo roko. Kda je v East-End zloglasnom siromaškom okraji od hiže do hiže pohajao betežnike, do dna duše genjen je spoznao nepopisno nevolu i nevednost, štera sliši i kole poleg tela tūdi dušo. Zdaj je vzeo v najem somarečo štalu i dva svojiva prostiva dneva v tjedni i celo nedelo je v njej včio cotavo deco.

Neki večer je dobo novoga vučenika, ki je niti po šoli ne šteo domo iti.

— Prosim vas, gospod, ne bi smeo skoz noč tū ostati?

— Ka bi ti pravili mati?

— Nemam materè, nemam nikoga. Nindri ne sem doma.

Deset let staro dete bi ne pod strehov prebivalo? Popotnik male londonske pūstine pripove, ka je oče nikdar nej meo, mater so njemi že davno zakopali, on sam je prišeo k nekomu brodari, ki ga je v pijanosti pobijavao, dokler ne je odskočo i odtistihmal blodi po londonskih vulicah.

— Kje si pa ponoči?

— Stisnemo se zdaj tū, zdaj tam, naj naj prokleti redarji (policaji) ne najdejo, da ovak nas včas i prisilno delavnico odženejo.

— Pa vūpaš to trditi ka to trdo zimsko noč tvoji pajdaše tūdi vūnej spijo i mogo bi me ta odpelati? I odpelao ga je k obrežji Themse vode, kje jih je pod železnim pokrivalom nekoga skladališča edenajset spalo eden poleg drugoga.

Němo je gleda Barnardo i oblūbi, ka odsehmal več ne de brez strehe dece na londonskih vulicah.

Pred 44 leti! skoro brez filēra penez se je podao na svojo decorešilno pot. Prvi dar je bio 70 filerov neke službenice i dnes 145 zavodov stoji, štere je nastavo i do svoje smrti oskrbljavao, rešo je pa pokvarjenosti 71 jezero dece i darov je više 38 milijon kron nabralo za njé.

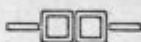
Ne je držao dosta spravišč — delao je!

Prva njegova agitacija se je začela na nekom goščenju, kde je dosta velikašov bilo zbranih. Pripovedava njim nočni pripetlaj. Neščejo njemi vervat. Ido gledat i 73 sključene, sloke, dregetajoče dece se je privleklo vün izpod kátránske ponjave, štera je pokri-vala prazen lagev, skalje, lado i odpadke slame.

— Prosim Boga, naj mi ne da doživeti več takše prikazni, odgovori neki velikaš, kda ovara to veliko nevoló, i v nešternih hipah Barnardo tak veliki znesek do rok dobi, ka je lahko odpro prvi zavod za deco zapuščeno, na šteroga vuličnom strani so se z velikimi črkami napisane te reči dale čteti: „Vsikdar odprte dveri za deco zapuščeno!“

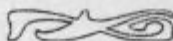
Jezus, pravi Bog je pravo,
Ver'mo močno, trdno, zdravo,
„Ki sir'maško dete sprejme,
Štero nema svoje strehe,
Mene sprejme.“

Srčen.

Karmelitanec med blažene spisani.

Runez Alvarez Cereyra, portugalec, je med blažene spisan. Bio je pa te svetnik prednji vojskovodja portugalske vojske, šteri je l. 1385. Španjolce premagao i l. Janoši, portugalskomi kralji tron potrdo. V zahvalo za to zmago je v Lisboni, glavnóm mestí Portugalskoga karmelitancom, cerkev i samostan dao postaviti. Po mnogih zmagah je te imeniten vojskovodja v 62. leti svoje starosti kak prosti brat vstopo med karmelite v samostani, šteroga je sam dao postaviti. Tū je vmro l. 1432, v slūhi svetosti. Zdaj je na oltar podignjen i je patron vseh tistih, ki veliko čast i bogatstvo ščejo spremeniti z nasledüvanjom siromaškoga Jezušá. Prosimo njegovo posredovanje, ka mo znali svet i njegovo po-željivost premagati.

Naša ustanova.

Slovenci!

V zahvalo, ka nas je Bl. D. Marija rešila straš-
noga boljševiskoga jarma, ka nas je čuvala v naj-
besnejših silah preganjanja pred svetovno vojsko,
v njej i po njej, ka smo smeli postati njeni narod,
šteri služi njeno posebno materno obrambo, sem
vložo v spomin desetletnice M. Lista l. 1914. dec.
8—16. obhajane, kda se je prekmurski slovenski
narod slovesno zročo Mariji po grinjonovoj po-
božnosti, 2499 K 98 fil. kak podlago g. misijonarom
v Celji do rok:

1) da bi se v vseh že obstoječih ali v bodoče
še nastajajočih slovenskih (tudi mešanih) farah v
Prekmurji, če spadajo te v Jugoslavijo ali pa ne
konči vsako deseto leto obhajao sv. misijon v slo-
venskom jeziki;

2) da bi se v Prekmurji pozidala hiša misi-
jonska, kje se vsako leto opravijo edne duhovne
vaje za ženske, moške, dekle, dečke i šolsko mla-
dino v slovenskom jeziki;

3) da bi se vzdržavala konči edna misijonska
postaja slovenskih g. Lazaristov ali med pogani
ali med razkolniki.

Celje, sv. Jožef, 1919. sept. 8. na god rojstva
Bl. D. Marije.

Klekl Jožef

vp. pleb.

Zamorska deca moli pred poukom. Ki pomaga k sv. krsti ali odkupi ednoga roba reši dušo ednoga teh malih.

Sedemdesetpetletnica.*

Petinsedemdeset let je tomi lani, ka se je čarnim prebivalcom Afrike ob prvim zasvetila bliščoba prave vere Kristušove. 1842 ga sta dva patra: Le Vavasseur pa Tisserand, rojaka južnih vroćih krajov stopila o prvim s tem med nje.

Tisserand je bio sin ednoge premoćnoga farmera na otoki Haiti, ali San Domingo. Le Vavasser je bio Kreol z otoka Reunion, ali tüdi Bourbon.

Obadva sta z genjenim srcom gledala žalosten stan čarnoga prebivalstva Afrike, štero je kak divje stanüvalo tam po tam deli zemle vu poganstvo potopleno. Za to sta oba z ednim nakaneñjom stopila v Parizi v semenišće St. Sulpice imenüvano. Tam sta svojim tovarišom rada pripovedavala od telovne i düševne zapüšćenosti toga naroda. Vnogi prijateo se je do dna srca geno jihva poslüšajoći, posebno pa eden kršćeni židovski dećko, ki se je tüdi za dühovnika vćio, z Zaberna stojeći p. Libermann, šteri se je vnogokrat razjokao ćüjeći njidva pripovedavanja.

Tej trije so se hitro spriatili poleg te edne misli, ći li, ka so ešće ne vöpovedali svojega nakanenja. Vu njih treh srcaj se je sklilo seme, štero je sledkar zraslo za red sv. Düha i red svetoga srca Marije.

1841. ga se je začno novicijat toga moškoga reda sv. Düha pa za 4 mesece že p. Le Vavaseur pošüvao v svoj rojstni kraj februara 1842. l. Zamorci so tam šće v sužnosti, kak otroki živeli. Njihov düševen oća biti, nje k nebeskoj slobodi pripelati je bio njegov namen. Doma pri oći je stanüvao i tam začno svoje delo.

Istina, da se vu prveših letaj tüdi zgodilo tü i tam kaj za ta narod. Vćasi se najšeo kakši dühovnik, ali tüdi vreli svetski ćlovek, ki je ništerne vćio navuk, samo ka je to delo ne stalno bilo. Le Vavasseur je bio prvi, ki je redno dühovno pastirstvo notri vpelao to. Naj bi njim pokazao, kak je s celoga šćrca njuv, je vćasi po prvoj predgi, na štero jih je vñogo vküp pözvao, obimno vşe, ki so nazoći bilr zandrügim. Vsi poganski ćarni so bili genjenoga srca pri tom.

Za par mesecov je že tak daleć prišeo s svojimi ćčarnimi, da je vekşe misijonske pomoći bio potreben. P. Liebermann njemi je zandrügim pošilao pomoćnike pa tüdi peneze na pomoć, kak

* Kath. Missionen 916/17 10.

si je želo. Cerkvi, kapele, šole, delavnice je povao pa je nastavo tudi ženski red „hčeric Marijinih“, štere so se na to obljubile, ka do tem čarnim služile na zveličanje. V te red je tudi zamorke vzeo gori, či so dobre bile za to.

1848. ga leta se je suženjstvo podignolo na tom otoki tudi, kak na vseh francuskih kolonijaj. Po drugih mestaj je to šlo med ropanjom, vužiganjom i morilstvom, tū je pa popolen mir bio, ar so tej poslušali misijonare pa so tak rešili svoj domači red i mir. Tū so tak napravili, ka so den odrešenja svojega dec. 20. 1848. vu cerkvi svetili pa tak so tej Bogi hvalo davali za svoje odslobodjenje od jarma svojih gospodarov, dokeč so ovi krv prelevali zaman.

1850. leta se je že v St. Denis imenivanom mesti otoka Reunion pūšpekija nastavila. Dnes ta pūšpekija 160.000 katoličancov ma, štere v 191 faraj 98 svetskih dūhovnikov ino 8 redovnikov pastirira.

Te otok je dnes skoro zcela katoličanski. Ravno toga 1842. ga leta je začno P. Tisseraud svoje delo u svojoj domovini na otoki Haiti med zamorcami. Liki pri njem je delo bole težko šlo. Začetek je vnogo obečavao, liki sladkar so vnoge britkosti čakale na njega.

On je takšega hipa prišeo ta, kda se je tam edna reberija komaj dokončala pa že druga začínjala. Priklonjenost načelnika, generala Gerard, si je hitro pridobo. Ne samo, ka šole slobodno nastavo, tudi sobrate je slobodno zvao ta pa tudi zmiro držanje z rimskov stolicov. Po toj poti, je z Rima za prefekta apoštol-skoga imešivani pa kak takši je poglavar gratao svojih misijonov. Zdaj bi lahko svojo oblast porabo na razširjanje svetlosti svete vere, pa se je inači zgodilo. Prišeo je naime eden lūdski pop, po imeni Zeuseus, k njemi, eden mož slabe jakosti pa nezadovolne vere, šteri je proti njemi delao povsodi i z vsov pri-likov. Tečas je ne meo pokoja te božen človek, dokeč je ne mision vničeni bio. Boleznost prefekta Tisseranda njemi je dala nato slednjo priliko.

Tisserand je dobo trešliko — malario — tistih krajov pa je mogeo na drugi zrak — v Europo — odpotovati. Kda se je ozdravo, si je vzeo več tivarišov sebov, ali kda je on 1844. ga leta z njimi ta nazaj prišeo (dva sveckiva dūhovnika sta bila i trije redovnicje Srca Marijinoga), je veliko spremembo najšeo tam. Laž i ogrizavanje sta opravile svoje delo tam tečas, ka on

ne tam bio, vu šterom se ne naišeo ni eden krščansko misleči mož. Pa vsega toga božnoga dela voditev je bio Zeuseus, te šatan v popovskoj obleki.

P. Tisserand je zaman proso, zaman se molo vladi, naj njim dajo mirno glasiti Kristušov evangelij, nikaj je ne valalo

Slika iz poganske Afrike.

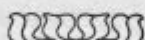
tak, ka je za 18 dni po svojem prihodi mogeo s svojimi prijatli povrŕiti otok.

Kakša žalost za Tisseranda pa Liebermanna! Senja njidva mladosti je vničena, med špotom i režanjom šatana i njegovih slugov je povrgeo Tisserand svoje lube zamorce krščenike. Po-

nizno je prigno svojo glavo pred nerazumlivim dokončanjem božim. Na otok Haiti so se pomali okolščine pobogšale, ali Tisserand je toga več ne vido. V Rim je potüvao, kde so ga na Afrikansko Guineo poslali za prefekta. Ladja je pri Marokko na prevao prišla, se poškodüvala i vstopila. Tisserand je batrivao potnike, njim sakramente delio, šče ednoga židova okrsto pa potem se pogrozö v morje z ovimi vred.

Vu 60. ih letaj so sledkar njegovoga reda dühovnicje znova prekvzeli misijon v Haiti med vnogimi težavami — pa dnes je te otok tüdi scela katoličanski.

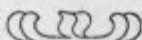
To je nakraci začetek zamorskih rednih misijonov. Notri v Afriko so p. Libermana redovnicje 1843. ga začnoli iti, kde dnes — či li ka je preminola bojna tam tüdi dosta škodila — verne düše, čiste bele pod čarnov kožov na milijone molijo jedinoga Boga, stvoritela i očo belih i čarnih lüdi, znajo poštüvati Jezušov. aldov ino se veseliti nevtepenoj Devici Mariji.

Angelci nam vence pletejo.

Svêt v hüdobo se pogrôzo ...
 Kristuša so vrgli v vözo,
 Kristuša so pretirali,
 Klali do ga tak pomali ...
 Dobrim düšam se pomilo:
 Objokale so ga milo:
 „Hodi k nam pod streho našo!“
 Závetje je pri njih najšo. —
 Vidli Angelci so z nébe
 Kaj na svêti biti vtégne,
 Vence plesti so začéli,
 Dab' je dêvali veseli
 Tistim düšam na glavé,
 Ki za Jezuša trpe,
 Ga pod streho so vzelé!

Srčen.

Materam v tolažbo.

(Slavni Lacordaire [Lakordêr] piše ednoj materi).

Vaš mož, Gospod Henrik, mi je povedao, kakša nesreča je zadela vas in njega. On je zaistino lubo svojega sina in je meo dosta vupanja v njem. Smrt je vse raztrgala. Vzela vam je sina v najlepših letih, ravno gda je s svojov globoko krščanskov verov, s svojov učenostjov in drugimi lepimi lastnostmi kazao, ka vam bo v čast in veselje. Mati, to je za vas velika nesreča: či vi ne bi tak dobro poznali Boga in njegove dobrote, bi se človek mogeo bojati za vas, da ne bi znali vdano in potrpežljivo prenašati toga vdarca. Toda Bog, ki je sam dovolio smrt svojega Sina, nam je s tem dao zgled in tudi vlejal tolažbo v materino srce, da bi spoznala, ka, ki je zaistino močen v veri, on premaga vse težave.

Gda što zgubi svoje dete, šteroga bodočnost je negvišna, smemo verovati, ka je Bog to dete šteo zveličati in ka je njegova smrt ne drugo kak pot in obluba večnosti. Či je pa to dete bilo nedužno in sveto, smemo misliti, ka ga je Bog k sebi vzeo kak daritev v zveličanje drugih in ka je njegovo življenje bilo položeno na vago s šterov Bog sodi svet. Vaš sin se je šteo posvetiti v službo svetoj Cerkvi, želo je pisati v njeno čast in v obrambo njenih svetih resnic: toda, kolikošte dobrega bi včino s tem, bi vse to morebiti več bilo vredno kak darovati svoje mlado življenje? Njegovo najlepše delo je duša, štero je prineseo pred božega Sodnika. Ovo, ke je on nehao vam, svojim prijatelom in vsem tistim, ki so kaj čakali od njegovega delovanja. O mati, človek nikaj lepšega ne more včiniti na zemli kak vmreti za Boga. To je tista daritev, tisto mučeništvo, štero je postavilo krščansko vero in jo gori drži. Vaše materino srce je trpelo s sinom vred. On je pa vaše suze zmešao s svojov krvjov in oboje daruvao Jezusi Kristusi; te suze so bile slava za nebesa in blagoslov za ta svet.

Zberite, o mati puna žalosti, svoje misli v mirno in po^{božno} premišlevanje. Pridružite se Materi božoj pa ite z Njov na Kalvarijo in tam čakajte den od mrtvih vstajajenj. Ne zamerite mi za te odkritosrčne rendice, štere ste želeli od mene dobiti. Vzemite si k srci to ka sam vam povedao, s takšim čustvom, s kakšim je bilo pisano.“

Matere krščanske! Bridki so dnevi našega časa, šteri nesmileno morijo vaš dragi kinč, vaše veselje in vupanje, sad vašega tela in drugih trudov noč in den. Da, zaistino so bridki in žalostni, tak žalostni, ka človek ne bi nikak rad mislo na nje, nego na preminole čase našega življenja, prvele kak je zdijvala ta vojska, in tedaj si zdehnemo: oh, blaženi časi, kam ste odišli! So bili zaistino blaženi? Brezi trpljenja in žalosti so ne bili, toda tak strašni kak zdaj, so nikdar ne bili. Ka vas je podpiralo in tolažilo v onih bridkih vórah preminočega časa, ka vam je v trpljenji dajalo vupanje in moč, da ste ne v dvojnost spadnole, nego prenašale svoje križe? Bila je naša sveta vera. Morebiti je ne istina? Gde bi nevolna človeška natura mogla jemati tiste reči, štere ste ve, matere krščanske, tolikokrat v svojoj žalosti pravile, namreč: Naj bo z Bogom? Sama sv. vera vam je šepetala v srce te reči, tista sv. vera, štera nas vči, ka se človeki na tom sveti nikaj ne pripeti, zvun greha, brezi bože vole in ka Bog pošila na nas trpljenje zato ar nas s tem šče k sebi potegnoti; vči nas nadele, ka je trpljenje toga življenja nikaj ne v meri bogatoga plačila štero nas čaka v nebi.

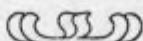
Tak je bilo. Vera nas je v nesreči rešila obvupanja, mrmranja in preklinjanja proti Bogi. In zdaj? Gde boš iskala, mati krščanska, pomoč in tolažbo v tom groznom časi? Či je vera bila potrebna prvele, namreč med vojskov, je zdaj stokrat bole potrebna. Kem vekša nevolna nas tere, tem vekša pomoč je potrebna.

Zdaj je zaistino celi svet djani na probo, da pokaže v trpljenji in pomenkanji svojo vero, štero je v veselji in obilnosti v blato vrgeo, misleč samo kak bi dobro pio in jo, gizdavo se oblačo in vživao. Tak je delao kak tisti hudobni, od šterih nam govori knjiga modrosti v sv. Pismi: Hodimo, so pravili, in uživajmo dobrote toga sveta... pijmo vino do grla in mažimo se z dišečimi mazili dokeč smo mladi...

Ne mislim tebi, o mati krščanska, v oči metati, da si vero zavrgla ali zatajila v preminolih dobrotah, nego gizda v obleki vživanje tela, v pili in jeli, nemarnost v božoj službi, v slaboj vzgoji dece, so otemnili tvojo vero in lubezen do Boga.

Zdaj je čas probe, da pokažete kakša je vaša vera, zdaj je čas prenovljenja iz mlačnosti v goreče in obilno z dobrimi deli napunjeno življenje, kajti vera brezi dejanj je mrtva. Zdaj je čas, da se popolnoma date v bože roke in Bogi darujete svoje

sine, svoje može, ka trpite za njihovo povrnjenje; zdaj je pa tudi čas, da oživete v svojem srci lubezen do Boga, ki je zaistino naš dober Oča, tudi te, gda nam pošila trpljenja. Namesto toliko staranja in zdihtavanja vsaki den toga žalostnoga časa rajši zdehni večkrat: Srce Jezusovo smiluj se nam grešnikom!

Devica Marija pomaga.

Voglov Andraš je na severnom bojišči, tam nindri pri ruskoj meji, pravzaprav niti sam ne ve, v šteri kraj je. Pa zakaj bi naj tudi znan to? Vej svojim domačim tak ne bi mogeo napisati, gde on hodi, zato pa tudi ne pozvedavle, kak se zove tisti nesrečen kot zemle, kama je on zdaj prišeo.

Celi den so se vojskuvali. Od puškinoga pokanja ga šče i zdaj boli vüho. Zdaj je noč, temna mrzla noč, pa on tam leži sred tabora. Samo par vür ma počinka, to dobro zna, pa li nemre zaspiti. Znak leži, gleda na zvezdnato nebo, po glavi njemi pa rojijo tužne, žalostne misli. Rad bi znan, ka dela zdaj doma mlada vrla žena? Ali ne trpi pomenkanje? pa dvoje male dece, ali majo, ka njim trebe, zdaj ka nema doma njega, ka bi skrbo za nje. Zapüstiti je mogeo svoje malo gospodarstvo — pa zdaj v jesen je dosta dela — što to zdaj opravlja? Žena ma vnogo dela z dvema detetoma. Kak bi mogla ona ovo drugo vse vred spravlati? Pa da bi mi konči pisala! Siromak Andraš, kak je odišeo od domi, je nej dobo od svojih nikšega glasa, zaman je proso ženo, ka bi njemi naj pisala, on je bormeč ešče niti ednoga pisma nej dobo od nje. Vsigdar je v smrtnoj nevarnosti! Vsaki den vidi, kak njegovi tivaršje kaplejo poleg njega, gda pa na njega pride red? Nej je to bojazen, ka se njemi je naselilo v srce. Oh ne! Vej je v boji on hraber, vitežki vojak, nego tñ vnoči, v tihoj temi njem nekše negotovo čüstvo prevlajuje srce, to je zapuščenost, samotnost, žela po svojih domačih, po domovini, negotovost jütrašnjega dneva pa velka telovna trüjava vse to njemi znemirjavle srce ž njegovih širokih, močnih prs je prišeo eden globoki zdihtaj, zatem ga je pa li premagala trüjava pa je sladko zaspao.

Spi, kak spijo trūdni ljudje. Pa glejte! — ednok se njemi ze sna samo začne nekaj svetiti. Svetlost postane čimduže bole močna, pa se pred Andrašovimi očmi pokaže eden jako lepi nebeski kep. Bila je podoba Device Marije, obdana s svetlostjov, oblečena z lepim zlatim plaščom, stala je na polmeseci, roke je mela k molitvi sklenjene, oči so pa z lübeznostjov gledale Andraša! Okoli nje se je vidlo z leščečimi črkami napisano: „Marija pomaga!“ — Andraš je čteo, — ešče par megnjenj se je radüvao toj nebeskoj prikazni, zatem je pa vse preminolo, pa je on duže spao svoje sladko spanje.

Zajtro je hitro prišlo. Komaj se je začnolo malo deniti, je bila že vsa vojska na petaj. Andraš se je obüdo pa se je spomeno, ka je vido ze sna. Premišlavle si od te prikazni, štera njemi je čimduže bole živq stala pred düševnimi očmi. Kak si tak premišlavle, samo ednok začüje, ka ga zovejo. Pismo je dobo. Poslala njemi je žena, kak je že to jako dugo zelo pa čakao. Gda je odpro, je ž njega spadnolo nekaj. Bilo je to malo Marijino cecvo, na šterom je bila Marijina podoba, v zlatom plašči, stoječa na polmeseci, roke je mela k molitvi sklenjene, okoli nje pa napis: „Marija pomagaj!“ V pismi je pa bilo napisano s prav okornimi črkami, nego prav dobrovolno, ka je doma vse v redi, naj se Andraš za nje nikaj ne boji, vej bo njim že pomagala Devica Marija. Samo na sebe naj pazi, ka ga ne bi zadela štera krugla: nadale njemi piše, ka ona dosta pa zmirom moli za njega, pa njemi za to pošila to malo Marijino cecvo — štero je eden den prle dobila od spovednika — naj bi se Andraš tüdi obračao s prošnjami k Mariji, vej ga Marija občuya vsake nevarnosti. S skuznatimi očmi je čteo Andraš pismo pa bi je čteo pa gledao lekaj do večera, či ga ne bi čakalo poveljenje. Sovražnik je najmre znova prišeo, Andraš je samo telko časa meo, ka si je pismo s cecvom vred shrano v telovnik (pruslek), pa je zatem mogeo iti naprej.

*

Tri dni je neprestanoma trpela bitka, pokeč se je na tretji den nej odmekno Rus. Naši so ga en časek tirali, za tem so se pa spravili k počinki tüdi sami.

Voglov Andraš se je bojüvao celi čas kak oroslan. Njegovi tovarišje so se čüdüvali, kak se je Andraš spremeno. Prle je bio tihi, tužen, zdaj pa hodi povsedi najnaprej, gde je nevarnost

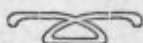
najvešća, gde krugle najbolje nagi letijo. Med tem je bio veselo, da so njemu največ trepetale od straha, dobro je strelao, pa je tako vsaki njegov strel zadeo. Gđa so šli na bajonetni napad, je bio tudi med prvimi, pa kot je on hodo, je kapao so-vražnik kak muhe.

Zdaj, gđa je meo malo časa, ka bi si počino, zdaj je opazo, ka obleč ma na prsaj preluknjani, pa ga na strani začne boleti. Ta je segno z rokov, pa je roka bila krvava. Viš, viš! Med bojom je niti opazo nej, či je on tudi ranjeni! Šo je zato na obvezu-vališče, gde so zdravnicje obvezuvali rane. Andraša je tudi na-prej vzeo en zdravnik, pa gđa njemu je poiskao rano, je s čudi-vanjem pravo: „To vam je bila sreča! Ta krugla se je na prsaj zadela v nekšo trdo reč, pa se je potom poškalila po strani prs. Ti nega nikše nevarnosti, za tri dni bote zevsema zdravi. Po-vejte mi pa, dragi prijatelj, ali nemate vi kakšega čarobnoga vrastva, štero vas je tak čudovitno rešilo?“ To je pitao zdravnik, nego odgovora je nej čakao, zato ka se je mogeo paščiti k drugim ranjencom.

Andraš je pa šo z obvezuvališča, je vuni postao, pa je na-prej vzeo shranjeno pismo. Papir je bio žežgani, preluknjani, cecvo pa zvučneno. Andraš je mametliv gledao, zatem je pa na kolena spadno pod milov nebov pri zahajajočem sunci. Srce se njemu je veselilo, jako bi rad molo Boga prav lepo, pa s svojov prostov pametjov je nej najšeo za to primernih reči. Tak bluzi se čuti pri Bogi, njegova duša je sama goreča pobožnost. Na pamet njemu pride sen, ženin opomin, pa pokeč s trepetajočov rokov stiskavle k sebi cecvo, štero ga je rešilo, njemu vüsta go-vorijo samo ete reči: „Marija pomaga!“

To je pripovedavao eden ranjeni vojak.

Vk.

Zakrknjen grešnik.

Peruški misijonar, Franc Perlin pripovedavle to zgodbico: Eden mladenec nekše plemenite madridske rodbine je zajšeo med razvüzdano tovaršijo. V kratkom časi, ne-opaženo so tej grdi lüdi zapelali toga dozday nedužnoga pa po-

božnoga mladenca. Sprva njemi je delalo grozne duševne boje, gda so se tej nesramjacje norčarili z verskih reči, nego ščasoma se je toga tüdi navado. Gda je ednok ednoga njegovoga najbolšega prijatela, ki ga je opominao, ka naj bi zapüsto to božno nesramno tovarsijo, eden zmed teh božnjakov smekno v srce zavolo toga lepoga opomina, — te se je mladenec stršno pa je poslušao glas Gospodnov. Spovedao se je z celoga žitka, je dao slovo žalostnoj preteklosti, pa ka naj ne bi več spadno v stare grehe, je bogao spovednika, pa je šo v Sevalo nadaljavat svoje včenje.

Sprva se je junačko vojüvao s svojimi strastmi. Zatajo se je ešče v tistih rečaj, štere so njemi dovoljene bile. Pa peklenski düh ga je nej nehao dugo na dobroj poti. Začao je pohajati oddaljene kraje, pa gda se je med potjov trüdnoga pa žednoga čüto, je šo vseli v krčmo, pa se je tak pomali znova navado pijančüvanja. To neredno življenje ga je v beteg spravilo.

Bog je meo smilenje do njega, ga je v ednom sne potolažo pa opomeno, naj pobolša svoje življenje. Zadnje reči, štere njemi je Bog v sne pravo, so bile ete: „Jaj tebi sinko, či ešče ednok prelomiš svojo oblübo. Pehar je že najmre pun, pa tak več ne najdeš smilenja!“

Betežnik se je v tom obüdo. Trešlika ga je šče tisti den povrgla, pa je zato on hvalo davao Bogi pa si je očisto düšo grehov.

Zapüsto je svojo domovino, svoj rojstni kraj, k šteromi ga je vezalo tak vnogo žalostnih spominov, pa je šo v Južno Ameriko, v državu Peru, naj bi tam daleč v tujini kak zevsema nepoznani začno novo življenje. Pa prle, kak bi prišeo, kama je nakano, je postao drugih misli. Mesto düševnoga bogastva je šo iskat posvetno zemelsko bogastvo. Odločo se je, ka bo šo kopat zlato pa iskat diamante, svojo oblübo je pa prelomo. Bogastvo njemi je znova dalo priliko za neredna vživanja. Z Boga se je spozabo, pa je vživao posvetna veselja tak neredno, ka je v kratkom časi znova zbetežao pa nazadnje zagnjilo. Pater Perlinus je ednok obiskao toga tak v düševnom kak v telovnom pogledi pomilüvanja vrednoga mladenca, da njemi je pa že nej mogeo več pomagati. Boža smilenost ga je zapüstila. V dvojnosti je zdejno svojo nesrečno düšo.

Vk.

Sramotivci Device Marije se ostro kaznūjejo.

Przibramski dūhovnik na Češkom je dao z velikimi stroškami ponoviti milostno podobo Device Marije. Popravlao jo je eden imeniten umetnik. Te umetnik je pa mogeo biti jako mlačne vere človek, ovači ne bi delao tak grde norije med delom. Dūhovnik ga je opominao, naj opūsti takše guče, norije pa pesmi, štere oskrunjavlejo hišo božo. Komaj je pa stopo dūhovnik s cerkvi, že je on pali začno nesramno govoriti, nego Bogi pa Devici Mariji je že preveč bio. Vūni je divjao viher, strela je vdarila ober glave umetnikove, pa njemi je pravo roko tak močno zadela, ka je postala roma, pa je več nej mogeo gibati. Ta grozna, nego pravična boža sodba je nazadnje streznila nesramnoga umetnika, ki je potom do konca življenja kazao svojo posūšeno pa romo roko lūdem, pa je s tem opominao, naj ne preklinjajo, nego naj častijo Devico Marijo. Devica Marija se je gotovo smilūvala nad tem grešnikom, pa njemi je Bog po tak bridkoj in težkoj pokori odpūsto grehe.

*

V jezuitskoj cerkvi v Ravi sta dva lūtarana štela vkrasti s podobe Device Marije zlato korono pa drago kamenje, štero jo je kinčilo. Na velkoj pavozini plezi eden razbojnik gor, pa prle kak bi dosegno svoj namen, je spadno na tla pa je postao mrtev. Njegov tovariš se je zbojao, pa je nej vūpao pleziti, nego je šo za oltarom po stopnjicaj vujška pa je meo kvakač, s šterim je šteo z Marijine glave potegnoti korono. Gda se je naprej nagno, se je poškalo pa je spadno na tla. Bio je tūdi mrtev.

*

Dūhovnik Bokcens v Bambergi je na svojo veliko žalost zvedo, ka v njegovej fari eden zakonski par opravlja polska dela na svetek Marije Vnebovzete. Poiskao jiva je pa je opominao moškoga, naj ne opravlja na te velki svetek polskoga dela, zato ka je nej bila sila. Moški je na to hapo preklinjati, pa je ravno zamahno s kosov, gda ga je naednok samo zadela kap (boži žlak), pa je pred svojov ženov spano na zemlo in je bio mrtev. Žena je nato zdejnola: „To ga je dosegnola roka boža,

zakaj je nej bogao mene pa nej dūhovnika!“ Ženi se je nikaj hūda nej zgodilo, zato ka je njo moŹ prisiljavao na delo.

*

V nizozemskom osvobodilnom boji je eden vojak s tem Źteo pokazati svoje srde proti sovraŹniki, ka je razrūŹo edno milostno podobo Device Marije. Za to grozno djanje ga je dosegnola zasluŹena kazen. Med potjov ga je zadela edna krugla, Źtera je zgreŹila svoj cil, njemi je prevrtala nos pa njemi je popačila obraz. Gda je priŹeo nazāj k svojim tovariŹom, so njemi tej po vsoj pravici očitali: „ViŹ, kak te je Bog pokaznūvao za tvoje zlo-
česno djanje!“

JunaŹka lūbezen do sovraŹnika.

V mesti Bologna je edna vulica, Źtere se zove „PoboŹna vulica“. Zanimiva je zgodba, zakaj je dobila vulica to ime. V toj vulici je Źivela edna gospa-dovica s svojim jedinim sinom. Te njeni sinček se je eden den lodo na sredi vulice, pa je tak bīo na poti ednomi lepomi jahači, ki se je tam neseo na konji. Zaman je kričao jahač, dečaki, ka bi se ogno; te je nikaj nej Źteo čūti, tak je bio zatopljeni v svoje igrače. Nato je jahač ves čemereren skočo s konja, je potegno meč z noŹnice, pa je tak vdaro Ź njim dečaka po glavi, ka je naednok pūsto dūŹo.

Lūdje so to opazili, so napadnoli jahača, pa bi ga na ŹaloŹe raztrgali, če se ne bi smilūvala nad njim edna gospa. Lūdomorec je najmre vujŹeo v najbliŹanjo hiŹo, Źtere hiŹe lastnico je proso, ka bi ga skrila v pivnici. Komaj se je to zgodilo, pa so Źe pribeŹali tā lūdje, pa prosili gospo, naj njim naprej da lūdomorca. Gospa je tem razlučenim lūdem dala vse klūče od cele hiŹe pa njim je pravila: „To mate vse klūče, pa si ga poiŹčite sami.“ Pokeč so tej hodili od sobe do sobe pa iskali lūdomorca, so drūgi prinesli vmorjenoga dečaka v to hiŹo. Komaj zdaj je zvedila gospa, ka je ona morivca svojega sinū skrila v svojoj hiŹi.

Kak či bi njoj meč porinoli v srce, se je hitro zgrabila za prsi, se je paŹčila v sobo, si je tam pokleknola pred Marijino

podobo pa je bridko jokala. Zatem je začnola moliti, pa je prva njena prošnja bila: „Gospodne Bože, odpusti greh ljudomorci!“ Nato je stanola, pa se je njeno srce odločilo za jako plemenito djanje. Sklenola je najmre, ka vzeme za svoje dete tistoga mladenca, šteri njoj je vmoro sinu, pa ka bo posređovala pri sodnji, ka ga ne obsodijo.

Pogled na žalostno Mater Marijo je mogoči bio na tak plemenito činenje nadignoti tudi tak žalostno i potrto srce! Boža milošča premaga vsako maščüvanje, naj bo tudi kakšteč opravičeno. Včinimo mi tudi tak, premagajmo sami sebe, pa odpustimo vsem, ki so nas razžalili ali nam pa včinili krivico. Lúbimo svoje sovražnike! Ta lepa jakost naj zavlada tudi v našem srci.

Pred smrtjov.

Montalembert, častnik prvoga afrikanskoga lovskoga polka, je dobo zapoved, ka bi odbio napade marokanskoga prebivalstva. Med četami, štere so mogle prestati dosta naporov, se je pojavila kolera, prle v malo meri, sledkar pa čimduže bole nevarno, pa se je nazadnje razširila v celoj armadi. Na sredi med mrtvimi pa med mirajočimi sta se nahajala dva častnika, šteriva sta brezi počinka vršila delo smilenja. To sta bila polkovnik Montalembert pa stožnik Sonis.

Oba sta se držala, šteri bi mogeo opraviti več toga plemenitoga dela; dvorila sta betežnikom, tolažila sta je, pripravljala sta je na krščansko smrt, sta pokapala njüva trüpla, pa sta se nej bojala, ka bi se jiva prijela nevarna bolezen. Dneva 29. oktobra je pa Montalembert samo ednok začüto prva znamenja groznoga pomora. Naj njegovi vojacje ne bi zgübili vole i hrabrosti, zato njim je pisao s trepetajočov rokov sledeće lepe vrstice:

„Moji hrabri vojacje!

Gospodni Bog nas je vse jako pohodo; ne zgübite pa zato vole i hrabrosti, pa molite Gospoda vseh trum. On nas nigdar ne zapüsti. Zavüpajmo v njem vsi, pa či bi tudi bili takši, ki bi mogli podleći tomi moréćemi betegi, naj ne pozabijo, ka mi

vršimo misijonsko delo, ka so oni manternicje, pa ka bodo nebesa njūvo plaćilo. Ći bi znabiti bio vař polkovnik med ųrtvami, ne pozabite, on bo tūdi molo za vas. Gledajmo smrti hlabro v oći, kak se to spodobi za vojake: ne dovolimo, ka bi nad nami dobila moć bojazen pa pobitost. Vse, ka Bog vćini, je dobro vćinjeno; mi smo pa njegova deca.

Vař polkovnik

Montalembert."

Bolezen je hitro řla naprej. Leųao je v svojem řatori, mantrale so ga grozne bolećine; molo je, pa je ųelno ćakao dūhovnika, řteroga je dugo nej bilo. V rokaj je drųao razpetje, řtero je z velikim spořtūvanjem kūřtūvao. Stotnik Sonis je stao zvesto na njegovoj strani v teh bridkih vūraj pa njemi je dvoro, kak najbolje je mogeo. Zatam se je ponovo genlivi dogodek, řteri se je zvrřo na bojiřći, gde je vitez Bajard mro. „Stotnik, — je pravo beteųnik Sonisi, — dūhovnika dugo nega, preveć daleć more iti; jaz ųe ne bom mogeo već govoriti, gda pride. Bi vi řteli mojo spoved poslūhnoti, pa bi jo potom povedali dūhovniki.“ Stotnika Sonisa so te reći jako genole, pa se je brano i proso Montalemberta, naj eřće ćaka. „Pomagao sam, kak sam samo mogeo — pravi stotnik — ka bi pripravu svojega predstojnika dobro na spoved, obūdo sam v njem vero, vūpanje i lūbezen, pa sam molo ų njim, naj bi priřeo dūhovnik v pravom ćasi.“

Dūhovnik, řteroga so tak ųelno ćakali, je priřeo komaj na drūgi den, 2. novembra. Bio je to dūhovnik Jezuřove drūųbe z prestolnoga mesta Oran, ki je oskrbljvao vojaćko bolniřnicu. Montalembert je opravo sveto spoved. „Zdaj, — tak je pravo potom, — naj vćini Bog z menov, ka je njemi voła; jaz sam na vse pripravljeni.“

Zatam se je obrno k řtotniki Sonisi pa njemi je velo: „Povejte celomi polki, ka jaz zadovolen merjem, zato ka sam spuno svojo krřćansko duųnost. V tom je mir pa zadovolnost. Povejte njim, ka se jaz spomenem ų njih, pa ka mam vūpanje, ka v nebesaj vsi vkūp pridemo.“

Bog je poduųao ųivljenje jūnaćkomi vojaki eřće osem dni.

Medtem so ćete dobile zapoved, naj se preselijo nazaj v Alųir. Beteųen polkovnik je spobrao vse svoje moći pa si je tūdi seo na konja. V sedli pa je nej mogeo duųe ostati, samo edno vūro. Zatam so ga mogli v nosilnici spravlati dale. Tak je nasledūvao svoj polk v Isli od 4 do 10 novembra med nezgovornimi

bolečinami. „Po noči — tak pripovedavle njegov brat — ga je napadala močna trešlika. V rokaj je držao robček, šteri je bio moker od skoz. Zvao je svojo ženo i deco, pa se je nevolivao, ka bo mogeo mreti daleč od svojih dragih.“

Škapulerska D. Marija.

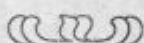
Novembra 10. so ga spravili z vojačke bolnišnice v sobico edne siromaške krčme, zato ka je bolšega prostora nej bilo. „V noči 11. novembra — tak piše Baunard — je polkovnik znova začno zvati z milim glasom svojo ženo i deco pa se je razjokao. Za en časek se je ojūnačo, je prijaio razpetje pa se je večkrat prekrižao. „Jaz mam vūpanje, ka mi bo Bog smileni!“ si je po-

gučao. Zatem je zaspao. Duhovnik Mermilord, ki je v tom hipi stopo v sobico, ga je nej vūpao obūditi; to je bio njegov zadnji sen. Koli-tretje vūre zajtra je polkovnik Montalembert sladko zaspao v Gospodi.

Polkovnikovomi brati, grofi Montalemberti je povzročilo poročilo od smrti grozne bolečine. Prenašao je pa vse z velkov potrplivnostjov. Molo je za svojega brata. „Naj se zgodi vola tvoja!“ je večkrat pravo. „Da bi samo tūdi jaz mogeo tak dobrovolno sprejeti smrt, štero mi je odločo Bog, kak jo je sprijao moj brat, pa naj bi bilo to v zadoščenje za moje grehe!“

Artur Montalembert je mro v štiridesetpetom leti svojega življenja. Zapūtisto je ženo pa petero male dece. V njegovoj oporoki (teštamenti) se nahajajo ete lepe reči:

„Človek je na tom sveti za delo pa za trpljenje... Jaz prosim svoje sini, naj Boga nigdar ne pozabijo, naj zvesto spunjavlejo svoje dužnosti pa opravila, ravno tak tūdi zapovedi rimske katoličke cerkvi, štera je jedino prava... V tom stoletji, gda telko velikih lūdi prežive v nedelavnosti svoje življenje, želem, naj si vsi moji sinovje zvolijo kakši stan, či je potrebno, tūdi kakšo rokodelstvo, ali meštirjo.“

Nekaj za postne dneve.

I.

Pred par leti — tak so pisale edne katoličke novine l. 1878. — je bio pri angležkoj vladi eden vojvoda kak francoski poslanik. Te vojvoda je povsedi bio dobro znani zavolo velke vučenosti, finoga vedenja, vitežtva pa zavolo dopadljivoga nastopa. Poleg toga je pa znao vsaki, ki ga je poznao, ka je te vojvoda jako pobožen pa veren človek, ki se močno pa stano-vitno drži resnic katoličke vere.

V ednom pogledi je ta imeniten človek, kak je to bilo čūti, napravo nekšo nepriliko, pa se je ravnao, kak čibi prelomo pravila dostojnosti.

Ka se je zgodilo?

Viktorija angleška kralica ga je že večkrat pozvala na dvorni obed pa se je on tomi odličnomi vabili ne odzval niednok.

Kralica je ne mogla prerazumeti vojvodovoga obnašanja pa ga je zato ob prvoj priki osebno k veri začnola jemati.

Gda se je ednok ponūdila prilika, ka je lejko to včnila, je pitala vojvodo:

— Lūbi gospon vojvoda, zakaj se pa vi vseli zgovorite pa vas niednok nega na obed, gda vas pozovem?

Vojvoda je z resnim glasom, nego prijazno odgovoro:

— Zakaj me pozavle vaša svetlost k obedi vsigdar na pe-tešnji den? Pa zakaj spravite mene stem vzeli v neprijeten položaj, ka se morem ali odpovedati vabili vaše svetlosti, ali pa či se vabili odzovem, potom morem prelomiti cerkvene zapovedi?

— Vaša svetlost zna — je nadaljavao vojvoda — ka moja katolička vera prepovedavle v petek meso jesti.

Na te odkriti odgovor vrloga gospoda, ki je tak verno spunjavo cerkvene zapovedi, ga je kralica najbližanji petek pali pozvala k obedi, nego dala je pripomniti, ka bo mela skrb, ka nadvojvodi ne bo trebelo prelomiti cerkvenih zapovedi pa ka s svojov dūšnovestjov tūdi ne bo prišeo naskriž.

Na povedani den je gospod poslanik tūdi prišeo k dvornomi obedi. Na odkrito želo kralice si je mogeo sesti na njeno desnico pa so pred njega prinašali samo postno hrano.

II.

Pater redemptorist, Hofbauer Kelemen, šteroga so pred nekelkimi leti zapisali med blažene; je ednomi mladenci, ki je bio sin dvornega svetovalca, jako preporočao, naj v petek, na šteri den je naš Odkūpitelj Jezuš Kristuš telko trpo za nas, ne jej mesa, kak je to proti cerkvenoj prepovedi dozda meo navado činiti.

Eden den — bilo je ravno v petek — je mladenec prišeo domo pa si je seo za stol, ka bi jo.

Prinesli so njemi na stol meso.

Mladenci je te prišla na misel cerkvena prepoved pa patri Hofbaueri dana oblūba, pa je ne jo mesa.

Oča njemi je ostro zapovedao, naj je.

— Dragi moj oča! — je pravo zdaj mladenec, — dnēs ne bom jo mesa, zato ka je petek pa katolička cerkev prepovedavle

v petek jesti mesno hrano, zato pa je na te den mrl za nas Jezuš Kristuš!

— Što ti je to povedao? — ga je pitao gospon dvorski svetovalec.

— Pater Hofbauer!

— Jaz ti pa to pravim — je pravo oča srdito, — ka moreš jesti!

— Ali, lübi moj oča! . . .

— Niti reči mi ne pravi, samo jej! — se` je zadr na sinü ešče bole čemerno gospod svetovalec, — ali se pa poberi tüodnet v kamro, naj te ne vidim, pa tam ne dobiš do večara niti žaloža jesti.

Mladenec je niti reči nej več pravo, nego je bogao očo pa je odišeo v kamro.

Mati ga je pomilüvala. Hitro njemi je dala pripraviti pe-tešnjo hrano pa njemi jo je skrbna nesla v kamro.

Mladenec je küšno materi roko pa se njoj je tak zahvalo za njeno skrb, nego hrane je ne šteo vzeti. Mati ga je pitala, zakaj ne vzeme, on je pa odgovoro:

— Ne, ne! draga moja mati! Neščem očinoga lübečega srca razžaliti pa ga razžalostiti. Vej ste čüli, ka so mi oča pravili, ka do večera ne smem jesti niti žaloža, pa jaz ščem to zdržati, zato ka me je pater Hofbauer tüdi to včio, ka naj bogam stariše. Vej zato ne merjem, čiravno do večera ne bom jo nikaj!

Mater so pobile skuze, je poiskala moža pa njemi je vse povedala. Dvorni svetnik se je/z veseljom čüdüvao, kak trdne vole je njegov sin. Naprej ga je pozvao pa njemi je dovolio, ka slobodno zavžije hrano, štero njemi je mati spravila.

Pa nekaj drügo se je tüdi zgodilo.

To je bio zadnji petek, ka so kühali meso v svetovalcovej hiši. Zatem je cela družina zdržavala postne dneve.

III.

Eden gospod z Benečije je za časa treseti letnih bojov dosta trpo na želodci, pa njemi je ne mogla pomagati ne vračitelska pomoč pa tüdi drügo nikše vraštvo ne. Gda je že vse skušao, pa zaman, si je mislo, ka či že ednok jelo nikaj ne pomaga, potom naj pomaga post. Pa kak si je mislo, tak je tüdi

včino! Začno se je postiti, pa je komaj samo malo hrane zavživao. Gđa je že preživo nekoliko mesecov s tak malov hranov, se je tak dobro počuto, ka so njemi zdravnicje sami preporečali, naj žive duže tak.

Tak je živo do sedemdesetpetoga leta svoje starosti.

Gđa je že starejši postao, so njemi prijatelje svetüvali, naj zavživle več hrane. To je pa ne melo dobrih posledic. Zbetežao je znova, pa se je zato hapo nazaj tak živeti kak prle.

Mrl je v mesti Padua, gđa je bio star 100 let.

Njegova zgodba kaže, ka post ne krati življenja, kak to nešterne visike glave rade pravijo.

IV.

Eden imeniten bečki zdravnik, doktor Mulheron je določo človeče življenje za 100 let. Zrok prerane smrti on najvčkrat vidi v tom, ka ljudje preveč dostä jejo. On pravi, ka gđa je že što od 25 let starejši, ne bi smeo več trikrat jesti na den.

— Človeče telo — tak pravi večkrat te imeniten zdravnik — je zasnovano za sto let življenja, pa či tak dugo ne žive, je zrok to, ka je prelomilo naravne zakone.

— Vej — tak pravi dale — je betega ne stvoro Bog. Či bi človek verno poslušäo naravo, potom bi umrl v starosti 100 let zavolo slabosti, pa nigdar ne bi bio betežen. Katoličanska vera zapovedavle gotove poste, na štere dneve je dovoljeno ednok redno, dvakrat pa pomali se najesti. Ta njava je za zdravje jako dobra, škoda je samo to — tak dostävi — ka ne trpi celo leto, nego vsevküp samo šest tjednov.

To je istina, ka potrebne mere v jeli pa v pili ljudje največkrat ne zdržavlejo. Pa na žalost, k tomi nema vsaki zadosta dobre vole, zato je pa sveta Maticerkev, naj bi preprečila te človeče slabosti, odredila na višišo zapoved postne dneve.

S tov odredbov šče v prvoj vrsti dosegnoti, naj bi zažvalila grešna čütenja, pa bi nam dala priliko, ka bi že na tom sveti mogli zadostiti za svoje grehe. Z ednov potjov šče tüdi skrbeti na te način za naše zdravje, ravno tak, kak skrbi za düševno. S te odredbe svete Matereckrke se vidi, s kak velkov nadnaravnov modrostjov dela.

VI.

Dr. Floriš Aron peštanski zdraynik (lütaran) preporača v svojoj knigi „Kak si lejko podužamo življenje“ eta:

— Vsaki tleden ednok (v petek) jejmo samo rastlinsko hrano, vsaki štrti tleden se ednok celi den postimo, s šterim si obednom krepimo tudi dūševno oblast nad sebov!

To preporača z ozirom na zdravje. Zakaj ga ne bi bogali, gda nam prinaša to tudi dūševni hasek, pa si stem lejko dosta dobra zaslužimo za nebesa.

H.

Gospodne, za tvojo volo trpeti pa za tvojo volo prenašati zaničüvanja!

Čudno je, ka vnogi lūdje ne vejo, ka pomeni: želeti si trpljenje pa sramotenje, pa je dobrovolno prenašati. Pa je prava istina, ka je ravno tak postao svetec pa eden z med velikih vučenjakov sv. Ivan od Križa, šteroga god obhajamo 24. novembra. Bio je kotriga pa dika karmelskoga reda.

Pogledimo samo malo, ali nas je bogastvo, lepota, vživanje pa slava mogoče včiniti za srečne duže časa, stalno pa naveke?

• Glejmo, tü je eden bogat, penezen pa premožen človek! Nema pokoja nej vudne pa nej vnoči, vsigdar si nad tem tere glavo, kak bi mogeo svoje pridelke dragše odati, pa gde bi dobo vekše odstotke (interese). Beži, drče semta, večkrat niti med jelom nema počinka, nego si premišlavle, kak bi si mogeo zadovoliti želo po bogastvi. Vsigdar žele biti bofe pa bole bogat. Eden den ga samo doleti nesreča. Vse je zgübo, vse njemi zodažo, pa je postao naednok siromak. Ves njegov trüd, vsa prizadevanja so bila zaman. Ešče podkopala so njemi zdravje. Postao je žrtev svoje nenasitnosti pa pozojnosti. Sreča je zaistino opoteča. Što si z bogastvom krvavi srce pa dūšo, on se za pravo jstino pogübi. Zdaj bomo razmeli reči Jezušove, ki pravi: „Jaj je bogatcom, zato ka oni težko pridejo v nebesko kraljestvo!“

Tam je edna lepa deklina. Vnogo dečkov obrača na njo oči, hodijo za njov, se njoj prilizavlejo. Na vsakom plesi pa vsepovsodi jo komaj čakajo. Pa ka lepota? Žaloš mesa pa malo čvrste kože, štero ravno tak hitro zna pomoriti slana, kak pomori lepi rožen cvet. Pride malo prehlajenje, podkopa zdravje, pa je včasi konec vse lepote. Z lepotov se zgubijo tudi priyatli. Tak plačlivle svet. To je kalavarija lepote.

Tretji človek hrepenej po slavi pa v tom šče najti pravo srečo. Zato pa postane prilizavec, ovadnik, skažlivec, naj bi ga samo njegovi naprejpostavljeni radi meli Što je zajšeo na to pot, on nikaj ne gleda na poštenje, naj samo more dosegnoti svoj namen, pa naj samo more, na nikoj djati tiste, ki so njemi na poti. Vsigdar šče više, više priti, pozadnejše mesto njemi je nindri nej po voli. Nazadnje se njemi posreči, ka dosegne svoje žele. To pa trpi največkrat samo jako malo časa. On sam ma najmre tudi več neprijatelov, šteri hodijo, kak on, po nepoštenoj poti. Li hitro ga doleti tudi ogrizavanje, pa se spuni nad njim kak pregovor pravi: „Što drugomi jamo kopa, sam v njo spadne.“ Kak ožmikano pomarandžo, ga vržejo na stran, pa klačijo po njem. Pomilüvanja vreden človek je takši! Žela po slavi je tak, kak meher na mlaki, šteri se hitro razpoči, tem hitrej, kem bole se napne.

Pred tabernaklom v cerkvi pa kleči eden redovnik v ježastoj črgi. On tudi išce srečo. Ne išce je pa pri jalnih pa pri minljivih posvetnih rečaj, nego jo išce pri siromaškom, na križ pribitom Jezusi, ki njemi mesto zlate korone pritisne na glavo trnavo korono, ki njemi napuni srce nej z lübeznostjov do bogastva, do lepote, do slave, nego njemi je napuni z lübeznostjov do trpljenja, do zaničüvanja pa do sebezatajüvanja. Ta trnava pot bo ga pelala zravna v nebesa. To ga včini bogatoga, to njemi da nebesko lepoto, štera nigdar ne premine, pa njemi da pred Bogom pa pred ljudmi lepi zeleni venec nekrvavoga manterništa, štero je pravo znamenje düševne velikosti pa prave slave. To je lepi zgled, toga nasledüjmo!

Vč.

Spreobrnitev, štera se pripisuje lourdskej Materi Božoj.

To zgodbico je edna francozinja etak popisala:

Prečastiti gospod!

Prišla sam k vam, naj bi obalila dug, šteroga sam dužna nebeskoj Materi. Štela sam, ka bi minolo nekelko let, prle kak bi vas prosila, ka bi objavili te dogodek. Zdaj, ka je že minolo celih sedem let, kak se je ta zgodbica vršila, mislim, ka bi mi Marija zamerila, či bi šče duže odlašala s tem, zato vam povem to čudovitno zgodbico!

Moj oča, kak posveten človek, je bio vrli, značajan, pravičen človek, bio je pravi zgled poštenosti; v verskih rečaj je pa bio zevsema mlačen. Oženo se je, gda je bio 40 let star. Mlada žena njemi je mrla pred ednim letom. Nahajala je pa edno hčerkico, štero je on dao zgójiti do 18 leta pri ženinoj rodbini. To sam bila jaz. Moj oča je bio službenik, pa se je prle držao v Pikardiji, sledkar pa v Pas-de-Kalaibi na severnom Francoskom. Gda je zgübo ženo, bi se lahko oženo drügoč, pa je nej šteo, zato ka ne bi rad bio, ka bi jaz dobila mačeho. Jako je pa rad meo svoje roditele, zato je je vzeo k sebi, ka bi tak ležej za nje skrbo, pa je želo mene tüdi spraviti lepo v hižni zakon. To družinsko življenje je trpelo 5 let.

Moja mamica, pobožna krščanska ženska, se je z menov vred večkrat nevolivala zavolo sinovove verske mlačnosti. Oča je že najmre nej opravo vüzemske spovedi celih 25 let. Či smo njemi od toga kaj pravili, je navadno nikaj nej odgovoro, gda se je pa že nikak nej mogeo ognoti odgovori, te mi je pa pravo, ka gda zbeteža, te lejko pozovem k njemi dühovnika za materino volo. Pa ga je v toj trdnoj voli nej genolo prvo sveto prečiščavanje njegove hčeri, na šterom je bio nazoči, nej prošnja njegove tetice, štera je bila karmelitanka, pa niti smrt njegove matere nej. Nazadnje je prišla starost s svojimi prijatelami: z nevolami pa s trplenjom. Jaz sam bila že 12 let oženjena, gda sam šla prvokrat v Lourd na božo pot, pa sam si gosto mislila na svojega očo, šteroga sam vzikdar pohodila. Ednok sam dobila brzojav, ka je očo polejala krv. Bio je te star 76 let. Včasi sam potüvala k njemi. Najšla sam ga pobitoga pa žalostnoga. Od zdravnika sam

zvedila, ka oča ma težki znotrašnji beteg pa lejko merje vsaki čas nanagloma. Lejko si mislite, ka so me te zdravnikove reči postavile v strah! Gospon plivanoš me je tudi nikaj nej bole potolažo. Ešče dostavo je, ka z njim nikaj ne bo mogeo skončati, pokeč bo tu prebivao. Zato mi je pa velo, naj nagovorim očo, ka se priseli k meni. Jaz sam se njemi pa že dolgo molila pa ga prosila, ka bi prišeo k meni pa bi se tam držao, nego on mi je te vole nej šteo spuniti; pravo je, ka na svojem domi šče mreti.

Za nekelko dni se njemi je zdravje obrnolo na bolše. Gda sam domo prišla, sam opravljala devetdnevnico na čast Materi božoj pa sam jo prosila, naj mi pomaga, pa naj mi naznani, kak bi jaz mogla svojega očo spraviti k sebi, ka bi pri meni stanjüvao. Na širti den te dnevnice mi je sestrana, štera je mela petero male dece, nevarno zbetežala. Bila je že tak nevolna, ka so njoj mogli podeliti svestva za umirajoče. K njoj smo pozvali dva zdravnika. Oba sta pravila, ka njoj že nemreta več pomagati. Mož njoj je od žalosti malone ponoro. Mene je te prisilila nekša nevidna moč, ka sam obli-bila, ka či bo sestrani bolše, bom romala v Lourd, či tak ka mi to tudi mož dovoli. To je bilo leta 1888. julija 2. predpoldnom ob 11 vüri v sobici mirajoče sestranie. Ešče tisti den ob 3 vüri je postalo sestrani bolše, začnola je odihavati, pa je za nekelko tjednov ozdravila.

Ki so jo vidli, kak nevarno je bila betežna, z med njih je nišče nej dvojio, ka njoj ne bi pomagala lourska Mati boža. Mož mi je rad dovolio, pa sam zato leta 1888. sept. 12. potüvala v Lourd, pa sam ostala tam pet dni. Pred svetov votlinov sam klečala, pa gda sam se zahvalila za sestranino ozdravljenje, sam prosila Marijo, naj bi spremenila mojega oče mišljenje, pa naj bi mi sprosila to od Boga, ka bi oča prišeo k meni stanjüvat, pa bi ga te naj spreobrnola, pa nej ka bi si na zadnjo vüro samo zavolo nas ovih dao pozvati dühovnika, kak je to meo navado praviti. Jaz sam tak prosila Marijo, ka naj bi oča zevsema zdrav pa brezi vsega prisiljavanja prišeo k nam, pa ka bi jaz mogla poleg njega pa navzoči biti pri njegovej spreobrnitvi.

Gda sam domo prišla, sam nahitroma obiskala svojega očo. Nej sam šče bila edno vüro dügo pri njem, pa mi li začne praviti, ka bi za njega bilo bolše, či bi se držao pri meni; pravo je, ka či se njemi zdravje na bolše obrne, se včasi odpove službi. — Moj oča je bio službenik. Te očine reči so me jako genole. Vidla sam, ka mi Marija že začne spunjavati želo. Oča je šče zdaj nej odpovedao službe. Gda sam domo prišla, smo nadalja-

vali molitvi. Čelo zadevo sam preporečila ednoj siromaškoj družini, s šterov se mi je boža Previdnost dala spoznaniti. Gđa je minolo tri tjedne, kak sam prišla z Lurda, se je oča odpovedao službi, pa je naskori zatem prišeo k meni pa se je tam podržavao.

Bilo je prvoga majnika, gđa se je k meni priselo. Vüzemski čas je že mino. Pred nami je bilo edno leto. Nego očino zdravje

Jezus odkrije svoje božje Srce sv. Margeti.

je hitro začnolo pešati. Julija 16, na svetek Karmelske Matere bože, ravno ob obletnici tistoga dneva, gđa se je blažena Devica zadnjikrat prikazala Bernardiki, smo opravljali prvo devetdnevnico. Augusta 7. smo začnoli opravljati drugo devetdnevnico pa smo jo dokončali na Velko mešo.

Ešče i zdaj je nej bilo nikšega uspeha. Jaz pa v verskih rečaj znam biti jako stanovitna, pa sam zato nej zgubila vole.

Augusta 31. smo začnoli moliti tretjo devetdnevnicu, naj bi jo tak dokončali na rojstni den Marije, to je na Mało mešo. V molitvi sam prosila Marijo, naj mi da znamenje, ka čuje naše prošnje, pa ka nas posluhne v tistoj vūtri, gda bo łoża vola. Gda sam sept. 8. prišla od svete meše pa od prečiščavanja, štero sam darūwala Mariji, ka bi mi podelila to milost, ka sam jo prosila, te mi oča začne praviti: „Dnes je swetek blażene Device Marije.“

„No widite! Pa vi to znate?“ sam ga pitala radostno.

Zatem mi je začno praviti, ka on to dobro zna, zato ka je Marija njegowa patrona. Narodo se je najmre marca 15, na den Vceplene Marije. V tom sam spoznala, ka mi je Marija dala znamenje. — Zatem sam začnola wūpati pa stanovitno wervati, ka bodo moje prošnje posluhnjene.

Zima je minola. Obslūżawali smo brezmadeżno spočetje Device Marije pa smo opravłali štrto devetdnevnicu pred swetkom, peto pa po swetki. Prišeo je tūdi postni čas, pa ż njim god Vceplene Marije. Zdaj smo podvojili svoje molitve. Oblūbila sam, ka pošlem ednoga mešnika v Lourd, naj tam prikaże w zahwalnost Gospodnomi Bogi tri swete meše, či moj oča oprawi wūzemske spowed pa prečiščavanje. Prečastiti gospod, zdaj poslušajte, zdaj smo prišli do čūdovitnōga dogodka. Marca 23. me pozowe oča k sebi pa mi prawi: „Jeli pa, ka je tū čas wūzemske spowed?“

To me je jako razweselilo, pa sam pravila, ka se je čas wūzemske spowedi začno pred dwema dnemoma.

Oča mi je nato prawi, ka je priprawljeni, či ga gospon pliwanoš spowe.

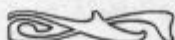
Na mojo prošnju je na drugi den, 24. marca prišeo častiti pliwanoš pa ga je spowedao, prihodnji den, 25. marca je pa w cerkwi poleg mene wzeo k sebi tistoga Boga, šteroga je častio w svojih mladih letaj, za šteroga je pa sledkar 50 let že nej wć marao.

K tomi dogodki neščem dostawiti nikaj. Samo to sćem zapomłiti, ka je moja prošnja, s šterow sam se obrnola k Device Mariji w Lurdi, bila posluhnjena tak, kak sam jaz żelela. Moj oča je obhajao wūzem w cerkwi z svoje wole, brezi vsega prisiljavanja. Jaz sam bila poleg njega. Zgodilo se je pa to marca 25, gda je oča obhajao obletnico svojega rojstwa. Bio je star že te ravno 80 let.

Ešće w tom leti, augusta 9. je wzeo k sebi Bog mojega oča. Jaz sam te spunila swojo oblūbo. Ednoga mešnika sam poslala

v Lourd, ka bi se tam zahvalo Devici Mariji, pa jaz sem že tudi trikrat bila tam od tistoga časa. Cela naša družina tudi nakani iti tá letos ali pa kleti, ka bi se vsi vküper zahvaliti Mariji. Že sedem let sam naročnica lourskih novin samo zato, ka bi te dober list širila med našimi ljudmi. Dvakrat sam že tudi poslala siromaške betežnike v Lourd pa sam dala po svojih močeh almoštvo za lourske dobre namene.

Vk.

Spokorjeni vitez Marijin.

Vojvoda Viljem je z velkov četov vdrl na Francoško, da bi se maščüvao nad kralom Filipom, ki ga je z nekšimi nepremišljenimi norijami jako razžalo. Vnožino kvara je napravila vojska nemškoga nadvojvode. V dugom boji je tudi cerkvi Matere Bože v vesnici Monte nej bilo prizanešeno, nego je bila vüžgana. Bogi se je pa že preveč vidlo, ka je te strasten nemški vitez vse začinjao, zato ga je pa pohodo med vojskov z naglim betegom. Dobro je znao, ka je bolezen velka, pa ka on več ne stane, nego on se je tudi nej bojava smrti, zato ka se je vsaki den med lutim bojom nahajao v smrtnoj nevarnosti, bojava se je pa sodbe, štera se je približavala. Srce se njemi je napunilo s strahom, gda si je premišljavao, kak težek račun ga čaka zavolo njegove grozne maščevalnosti. Kak malo dete se je jokao na smrtnoj posteli, zato ka je dao razrüšiti lepo cerkev Matere Bože. Püšpek Gilbert z Liziena ga je tolažo, ka je Bog neskončno smileni, pa da se je spovedao s potrjim srcom pa je dao vekšo svoto penez na cerkev, zato njemi Bog odpüsti grehe. Gda je mirao, je ete reči pravo nazočim: „Svojo düšo priporočam v smilene roke Device Marije, molite pa prosite v mojem imeni, naj mi bo njeni smileni, pa naj me milo sodi!“ Nato je zdejno svojo düšo. Vk.

Ka je včino Kristus zavolo mene?

Na to pitanje nam jako lepo odgovori sv. Augüstin, gda eta pravi: „Zavolo mene je postao sluga, gda je na sebe vzeo človeče telo, on, Sin boži! Zavolo mene je trpo glad pa žejo! Za-

volo mene je bio zevsema truden, gda je počivao pri Jakopovom studenci! Zavolo mene je prenašao najgrša sramotenja! Zavolo mene je pretrpo brezi mrmranja, ka so njemi plüvali obraz! Zavolo mene je dopüsto, ka so ga plüskali! Zavolo mene je bio pribiti na križ! Zavolo mene je prelejšao zadnjo kaplico krvi, pa je za mojô volo zdejno svojo dušo!“

Ali te ne strsne vse to, ka je boži Vučenik za tebe včino? Viš, ti si pa li želeš samo veselo živeti pa dobrote vživati! Takše tvoje življenje se nikaj ne spodobi k Jezušovimi, ki je bio s trnjom koronani pa po celom teli ranjeni, komi so s cvekmi prebili roke pa noge, pa so njemi šče prsi presmeknoli z mečom. Strsni se zato, dragi krsčenik, pa živi spokorno, Kristuši dopadljivo življenje.

Goreča pobožnost pri zamorcaj.

Misijonar, ki je nastanjeni v Srednjoj Afriki na postaji Vila-Marija, piše, kak velko gorečnost kažejo zamorci pri svetom prečiščavanji. Genliva je žela teh duš po krühi življenja. Vsaki den se prečiščavle več 100 takših zamorcov, ki majo po dve vöri daleč iti do cerkvi. Pridejo pa redno v dobrom pa v slabom vremeni k stoli Gospodnovomi. Bog tüdi ne neha tak velko gorečnost pa pripravlanje brezi plačila. To čütijo tej zamorci sami, zato se pa ne navolijo, nego postanjüjejo od dneva do dneva bole pobožni pa goreči ino zadobijo obilno bože milošče.

Z vojne.

Eden vojak je pisao z bojišča svojemi öči eta:

„Lübi moj öča, tak rad bi vas zdaj bogao pa bio pokoren, samo ka je že zdaj znaukar prekesno. Da bi samo mogeo ešče ednok domo priti, vse, vse bi inači bilo z menov. — Prosim vas, odpüstite mi!“...

ZLATE JAGODE

Oča nebeski je jagode vsado,
Žlahtno jih dišati on je navado.
Naj bi vučile nas Njega lubiti,
Naj bi nas vabile Boga hvaliti.

Zvezda našega življenja.

Marija je tisti dragoceni potok po šterom nam pritekajo vse milosti; Ona je lestvica k Bogi in vrata po šterih moremo priti do Boga. Nihče se ne zveliča, nihče ne dobi odpuščenja brezi Marije. (Sv. German).

Marija je nova Ester kralica, ar je najšla smilenje pri Gospodi za vse ludi in je dobila polovico nebeskoga kralstva. Ona drži kralesko palico smilenja, njeni Sin pa ostane kral pravice. (Sv. Tomaž.)

Marija je bila vsikdar zvezda voditelica in pristanišče vseh onih, ki so se po morji toga življenja vozili. Vsi tisti, ki vodijo ladjico svojega življenja s pomočjov te zvezde, ne zadenejo v skalo in se ne pogrozijo v morje greha. (Sv. Frančišek Sal.)

Marija je bliščeča zvezda Jakobova, postavljena nad morjom. Oh, kdorkoli si ti duša krščanska, ki se voziš med valovi življenja, ne pusti od oči svetlost te zvezde, či neščeš, da bi te požrli. Či cvili vihér skušnjav, či te teži trpljenje, glej zvezdo, zovi Marijo. Či te napinjajo gizdost, nevoščljivost in škodoželnost, glej zvezdo, zovi Marijo. Či skopost, čemer, poželivost in druge strasti ščejo pogroziti ladjico tvoje duše, glej Marijo. Či si žalosten zavolo včinjenih grehov, či se strašiš pred božov sodbov in stojiš pred jamov obvpnosti, misli na Marijo.

Marija na tvojih vüstah, Marija v tvojem srci. (Sv. Bernard.)

»Zdrava, zemle vse Gospa
In nebes Kralica!
Zdrava, zvezda jutranja,
Vseh devic Devica!«

Dobra molitev.

Eden puščavnik je pitao sv. Makarija kak trebe dobro moliti, te pa odgovori: „Ne je potrebno dosta besed (reči) nego dosta je zdignoti roke proti nebi rekoč: — Gospod, naj bo kak je tvoja vola, vse naj se zgodi kak se tebi bole vidi. — Gda te pa skušnjava napade, pa etak moli: — Bog moj, pridi mi na pomoč!

Psalm 78.

„O Gospod, kak dolgo, znabiti na veke boš se srdo? Ne spominaj se naših starih hudobij, nego naj pride kak najhitrej tvoje smilenje, ar smo preveč revni postali.

Zato nam pomagaj, o Bog, rešitelj nas; zavolo slave svojega imena nas oslobodi in nam odpusti grehe zavolo svojega imena.

Zavolo krvi tvojih služabnikov, štera se je nesmileno prelevała, naj pride pred tvoje obličje zdihovanje zvezanih (zajetih); tvoja močna roka naj vzeme v obrambo deco pomorjenih. Tak te bomo mi, tvoje ludstvo in srečne ovce tvoje paše, na veke slavili.“

Zdrava Marija!

— Zdrava Marija — je nebeska rosa, štera omladi dušo, je čisti in lubeznivi küš, šteroga damo Mariji, je rdeča roža, štero njoj pošlemo, — Zdrava Marija — je dragoceni biser, šteroga njoj podarimo, je kupica najdragšega nektarja (nebeske pi-jače) šteroga ponudimo Mariji. (Bl. Grignon.)

Zdrava Marija se je najprvle čulo iz vüst angela Gabriela. Gda je povedao „Zdrava Marija, milosti puna . . .“ tedaj se je začnolo naše odrešenje.

Gda mi molimo „Zdrava Marija, milosti puna . . .“ ponav-lamo nebeski pozdrav angela Gabriela. Kak lepa je zato ta mo-litev! Tak lepa, ka si je angel sam ne mogeo lepše zmisliti, ar či bi si znao lepši pozdrav zmisliti, bi gotovo lepšega prineseo.

Zdrava Marija! Tak spevlejo noč in den nebrojni nebeski kori Materi nebes in zemle. Kak se veseli Marija, gda se mi v toj molitvi združimo z angelskimi šeregi in jo častimo: Zdrava Marija, milosti puna! . . . Ona je zaistino tak puna milosti, ka

jo lahko tudi drugim. Komi jo pa da? Morebiti angelom za njihovo spevanje? Ne, ar angelje ne potrebujejo milosti. Nam, zapuščenoi Evinoi deci, nam šče dati svoje milosti, ar zna ka so nam te milosti za zveličanje potrebne. Potrebne so nam, da spoznamo svete resnice, da ostanemo stanovitni v veri, milosti so nam potrebne, da premagamo skušnjave, da se ogibamo greha, potrebne so nam, da prenašamo svoje trpljenje, da delamo dobra, potrebne so nam posebno v zadnji vōri.

Marija nam podeli dosta milosti, samo radi pogosto in lepo moramo moliti: Zdrava Marija, milosti puna . . .

Počastimo Marijo, ne samo gda zvoní, nego večkrat po dnevi. Kak blagoslovljeno bo naše delo! Molimo radi to kratko molitvico gda nas trpljenje mantra, gda smo žalostni, posebno pa gda nas skušnjave napadajo zdehnimo: Zdrava Marija, milosti puna . . .

Nikdar več.

Naša leta tečejo kak voda bistrega potoka. Vendar pa, voda teče v morje, naša leta se pa razkadijo v večnosti kak dim in nikdar več ne pridejo.

Lubezen vse rada pretrpi.

„Lubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca in iz vse svoje duše in iz vse svoje pameti in iz vse svoje moči. Lubi svojega bližnjega kak samoga sebe.“ (Mat. 22. 37—39.)

Trojno lubezen nam Jezus priporoča, namreč: lubezen do Boga, do bližnjega in do nas samih. Sv. Pavel pravi, ka prava lubezen vse rada prenaša in potrpi.

Lubezen do Boga rada ali konči potrpežljivo prenaša vsako trpljenje za Boga in zato ar njoj je dovoló trpljenje.

Lubezen do bližnjega rada prenaša njegove hibe, rada odpusti vsako razžaljenje, rada išče priliko, kak bi se zmirila, rada se poniža, rada muči, na kratki povedano, vse rada prenaša in potrpi z bližnjim. Naš bližnji je pa vsaki človek.

Lubezen do nas samih, či je prava, tudi vse rada prenaša, ka nam naša pokvarjena natura dela, samo greha ne prenaša. Či nam včasí v čemerah vujde kakšna reč, za štero nam je žao, se ne smemo čemeriti na sebe, ar je to znamenje gizdosti, nego moremo se ponižati in obljubiti pobošanje.

Jezus govori.

Trpljenje je pred svetom zavrženost, pred menov pa neizmerna vrednost. Trpljenje vgašuje moj srd in si spravla milost. Trpljenje mi napravla človeka lubeznivoga, ar trpeči človek je meni podoben. Trpljenje spremeni zemelskoga človeka v nebeskoga. Trpljenje je najvarnejša pot do nebe, najkrajša in najbližja.

Čisti sv. Anton je vreden bio varvati božjega Sina.

Glej, ki bi zaistino znan, kak hasnovitno je trpljenje, bi je prijeo od Boga kak dragoceni dar. Ono je zdrava pijača nad vse druge. Tere telo, štero bo moglo zagnjiliti, in nasičuje dušo, štera more na veke živeti.

Glej, duša raste in cvete v trpljenji, kak lepe rože od sladke majnikove rose. Človek ki je ešče nikaj ne trpo, kaj zna?

(Bl. Henrik Suzo.)

Vöre idejo.

V mesti Oksford je bilo vseučilišče, to je, škola za vekše vučenjake. Na steni je bila velika sunčena vöra. Pod tov vörov je bilo napisano: Vöre idejo in so nam v račun vzete.

To pa zato, naj bi se vsaki spomeno, gda je gledao na vöro, ka čas, šteri ednok mine, nikdar ne pride nazaj, pa ka mo ednok mogli račun dati od vsake minute.

Te svet je namreč ne naša stalna domovina. Tu smo samo nikaj časa; deset, petdeset, redko što devetdeset let. Kaj so ta leta? Vöra za vörov, den za dnevom, leto za letom letijo kak brzna ptica. Kak težko more biti človeki na smrtnoj posteli, či ga dušna vest peče in pravi: Zakaj si v svojoj mladosti toliko lepoga časa zapravo po krčmah, v grešnom špili, v nepotrebnom kinčanji tela, v nočnom klantivanji, v ničvrednom pogovarjanji? Zakaj si v svojem kesnejšem življenji ne skrbnejše porabo časa za vzgajanje deče? Zakaj si to včino, zakaj si ono pusto? Sto pa sto — zakaj — pride naprej takšemi človeki, ki ne porabi skrbno svojega življenja. Pač bridka more biti takša smrtna vöra!

Zdrava Marija.

Milosti puna . . . Na te pozdrav se Marija razveseli in milostno gleda na onoga, ki jo pozdravlja. Njeno srce je ograd najlepših rož, štere ona pošila svojim lubečim. Že skoro dvejezero let v obilnoj meri deli milosti bože svojoj deci, pa je ešče vsikdar milosti puna.

Gospod je s tebov . . . Marija se približa onomi, ki tak moli k Njoj, pa njemi pokaže svojega Sina, položech njemi ga na srce, gde Agnjec boži z veseljom počiva.

Blagoslovljena si . . . Marija na te reči zdigne roko in blagoslovi svojo zemelsko deco.

Sveta Marija, Mati boža . . . Marija se prikaže v kraleskoj obleki, z dvanajsetimi zvezdami okoli glave; vsa je svetla kak zarja, lepa kak mesec, bliščeča kak sunce; v roki drži kralesko palico. Lubeznivo gleda na svojo deco, rekoč: Ne bojte se, jaz sam Mati boža in mati vaša.

Moli za nas grešnike . . . Da, Marija moli za vse nas grešnike, tudi za tiste, ki so odišli iz ovčarne dobroga Pastera in blo-dijo v puščavi greha.

Iskrice.

„Naj bi bio Bogi dopadlivi, je bilo potrebno, da te je djao na poskušnjo z skušnjavami.“ Tak je pravo Tobijaši nadangel Rafael. Iz toga vidimo, da poskušnje, štere nam Bog pošila, so znamenje lubezni.

Neki trgovec se je neprestano priporočao v molitev sv. Trezi. Ta njemu je spunila želo. Ne dolgo potem, njemu naznani: „Molila sam Boga za vas in Bog mi je razodeo, ka ste zapisani v knigo zveličanja. Jasno znamenje vašega zveličanja bo odzdaj zanaprej to, ka več nikše sreče nete meli tu na zemli.“

Neka pobožna duša je v svojem težkom trpljenji večkrat pravila: „Či bom te križe potrpežljivo prenašala nekoliko dni, mesecov ali let, do smrti namreč, potem so nebesa moja.“

Zgodilo se je, da se je Jezus sam prikazao sv. Gertrudi, rekoč, naj si sama izbere ali zdravje ali bolezen. Pobožna služabnica je povabila glavo, roki položila na križ na prsi in djala, ka se podvrže popolnoma voli božoj. Tedaj njoj Jezus pravi: Ki šče dobiti dosta milosti od mene, mi more dati ključ svoje vole, in to tak, ka ga več nikdar nazaj ne prosi.

Od onoga dneva naprej, je pobožna devica več kak stokrat na den ponavljala: Moj prelubeznivi Jezus, naj se zgodi tvoja vola in ne moja.

Tudi svetomi Janezi od Križa se je prikazao Jezus, pitajoč ga, kakše plačilo žele za toliko križov. in težav. Gospod, odgovori svetnik, nikaj drugoga si ne želem, kak trpeti naprej in živeti v zapuščenosti zavolo tvoje lubezni. Samo ime križa in pogled na razpetje, ga je v joč spravilo. Najraj je premišlavo Jezusovo trpljenje. V Toledo, na Španskem, so ga po krivici tožili in preganjali nazadnje pa zaprli v ječo, gde je devet mesecov mogeo prenašati vsakovrstno zaničevanje in trpljenje. V vsem tem je bio vendar veseli, ar se je znao popolnoma Bogi izročiti.

Premalo vere mamo.

Blaženi arški župnik je nekoč etak začeo predgati: „Bratje moji! či bi mi meli angelske oči, bi vidili Jezusa Kristusa, ki je tu v oltari navzoči in nas gleda. Oh, kak bi ga lubili! Pred njegove noge bi spadnoli in se ne bi dali več od njega odtrgati;

čutili bi del nebeske sladkosti in vse zemelske reči bi nam vonjale. Toda pogledjte! Premalo vere mamó. Zaistino smo kak slepi, pred očmi mamó gosto meglo. Samo močna vera bi nam mogla razegnati to meglo . . . Zdaj, bratje moji, gda jaz zdignem presv. Telo Jezusa, gda vas on blagoslovi, prosite ga, naj vam odpre oči vašega srca; pravite njemu kak nigda slepec v Jerihi: „Gospod, daj, da se mi odpro oči.“ Či bi ga vi zaistino iz srca to prosili, bi zadobili ka želete, kajti on vam samo dobro šče. On ma obilno milosti in išče komi bi je dao. Toda žalostno! Nihče jih nešče. — Oh brezbriznost! Oh nehvaležnost! — Bratje moji, mi smo preveč nesrečni, či to neščemo razmiti. Pride den, gda zarazmimo, pa bo že prekesno.“

Srce in duša sta svetišče bože.

„So ljudje, ki radi dosta trudov prestanejo naj li morejo iti na božo pot in viditi svete kraje pa cerkve. Jaz te pobožnosti ne grajam, vendar pa, nam vera pravi, ka je tudi naše srce svetišče bože, ar v njem stanuje živi Bog; ono je tron presv. Trojice. Stopimo pogošči v to svetišče in pozdravimo presv. Trojico. To je lepa pobožnost. Pogledjte dobro, či gorijo ali ne v tom svetišči te tri jakosti: Vera, vupanje in lubezen.“ (Sv. Janez od Križa.)

„Oh, kak lepa je duša v milosti božoj! Nekoč je Kristus pokazao svetoj Katarini edno dušo v milosti božoj, nad štere lepotov je Katarina djala: Gospod, či jaz ne bi znala, ka je samo eden Bog, bi mislila, ka je ta duša tudi Bog.“

V milosti nahajajočoj se duši se podoba boža tak blišči kak sunce v vodi. Sv. Duš počiva v čistoj duši kak na ednoj posteli iz rož. Čista duša je podobna dišečoj roži, štere prijeten in dragi diš pridejo dihat vse tri osebe presvete Trojice.“ (Bl. Vianney.)

Tudi sv. Pavel je pisao Korinčanom: „Vi ste cerkev živoga Boga.“ Ta misel je tak navdušila Leonida, ka je z velikim spoštovanjom kušüvao prsi svojega maloga sineka Origena.

Dve misli.

Nekoč je Jezus pravo svetoj Brigiti: Priporočam ti imeti vsikdar pred očmi in v srci to dvojjo misel: Prvič, spomin na

vse ono, ka sam jaz včino za ludi s svojim trplenjom in smrtjov; to obudi v tvojem srci lubezen do Boga. Drugič spomin na mojo pravico in na bodočo sodbo; to vlije v tvojo dušo strah boži.

Ščete živeti v miri z vsemi?

Prenašajte potrpežljivo vse njihove hibe ali napake, misleč, ka vi tudi mate svoje napake, kakti gizdost, nevoščljivost, čemernost itd. Vi bi radi bili, da bi drugi prenašali vaše? Prenašajte i vi njihove. Sv. Pismo nas vči: „Nosite bremena eden drugoga in tak spunite Kristusovo postavo.“ (Gal. 6, 2.)

Psalm 59.

Gospod, od sebe si nas süno in si nas razdro . . .

Stroso si deželo in jo popolnoma zmantrao; zaceli njoj rane, ar je vsa genjena.

Pokazao si svojemi ljudstvi težke dogodke, napajo si nas z vinom globoke žalosti . . .

O Bog, daj nam pomoč v stiski, ar rešitev, štera bi nam prišla od ludi, je ne gvišna. Z Bogom včinimo velika dela.

Marija, naša Pomočnica.

Marija! . . . To je bio prvi glas naših nedužnih vüstic. Gda smo ga povedali, so se nam lampe radostno nasmehnole, rokica se je zdignola in kazala s prstom na Marijino podobo. To je bila prva naša molitev. Oh kak lepa, kak čista molitev!

Rasli smo pod Marijinim plaščom. Prišli so pa dnevi križov, bridkosti in skušnjav . . . dušna vest nas je pekla, srce je bilo razburkano, vendar je zdaj pa zdaj zdehnolo: Marija, pomoč! Naša molitev je prišla pred Marijin tron; k nam je prišla pomoč.

Vupamo, ka nas rada poslune tudi v tistom zadnjem hipi, gda mo ležali na smrtnoj posteli. V tistom strašnom trenutki, gda šatan zbere vse svoje moči, da bi nas premoto, gda nam svet hrbet obrne, naši dragi bodo jokali okoli nas, toda pomagati nam ne bodo mogli. V onom hipi bodo naše temne oči iskale Marijino podobo, naše trde in blede lampe bodo zadnjikrat šepetale: Marija!

Psalm 129.

Iz globočine kričim k tebi, Gospod, Gospod, posluni moj glas.

Naj tvoja vūha pazijo na glas moje prošnje.

Toda, o Gospod, či boš gledao na grehe, Gospod, što bo mogeo ostati pred tebov?

Pri tebi je milostno prizanašanje in zavolo tvoje postave, potrpežljivo na tebe čakam.

Da, moja duša čaka na njegovo reč, moja duša se trdno vupa na Gospoda.

Od zajtra pa do kesne noči se naj vupa Izrael na Gospoda.

Pri Gospodi je smilenje in obilno odrešenje.

»Gospod, glej, tisti, šteroga lubiš, je betežen.«

(Jan. 11, 3.)

Te betežnik si ti. Ti si Lazar. Zdravnika si moreš pozvati, da te ozdravi. Morebiti si na smrt betežen? To se pravi, maš smrten greh na duši? O, za božo volo, tedaj ne čakaj niti minute, nego hitro, hitro k zdravniki! Odkrij njemi vse rane, potem pa dovoli, da ti vlije na nje balzam, po šterom ti zacelijo. Ne pozabi, da či si što po ozdravljeni sam rad znova dela rane in to večkrat, tedaj je težej pomagati. Ponoviti smrten greh po spovedi, je toliko, kak zaceljene rane si trgati. Onomi, ki to sam rad dela, Bog rad odmekne milost. Morebiti si pa ne smrtno betežen, nego samo tak počasi vehneš? Tvojo dušo ne teži nikši smrten greh, pa vendar se ne počutiš dobro, zavolo neštevilnih malih prestopkov. To so tak zvani odpustlivi grehi. Iznebi se jih kak najprvle, da te ne vržejo v smrtno bolezen.

Mir srca.

V sv. Pismi čemo: „Spoznao sam, ka ne nikaj bolšega, kak biti veseli in delati dobra v življenji.“ (Ekl. 3. 12.) Bodimo vsikdar veseli v Bogi, naj se godi kajkoli okoli nas. To veselje, te mir srca pa doseže samo tisti, ki se v vsakoj težavi podvrže božoj voli. Za to so potrebne te tri jakosti: Vera, Vupanje, Lubezen.

Vera nas vči v trpljenji, ka je Bog, ki skrbi za nas, ka nam On, za naše dobro, pošila vse, tak nesrečo kak srečo, tak bolezen kak zdravje, ka vse kaj mammo od njega, zrak, svetlost, hrana, življenje samo.

Vupanje nas vči, ka tisti Bog, ki nas je stvaru in za nas skrbi na tom sveti, bo naš sodnik po smrti, ki nam plača po našem zasluženji. Zveličanim se v plačilo da samoga sebe, kak je obečao: „Jaz sam bom tvoja velika plača.“ (Gen. 16, 1.)

Lubezen je tretja jakost in jako potrebna v trpljenji. Ki prenaša svoje križe samo zato ar se jih ne more ognoti, ne trpi zaistino iz lubezni do Boga. Lubezen boža v trpljenji je najbole jasno znamenje popolnosti. Takšemi človeki Kristus obeče v sv. Pismi: „Tistim, ki Boga ljubijo, se vse na dobro obrne.“ (Rom. 8, 28.) Ali je ne tak? Ki v vsakoj težavi zna zdignoti srce k Bogi in vse iz lubezni do njega prenesti, nema nikših križov, ar naj se njemi zgodi kajkoli vse vzeme za boži dar.

Psalm 33.

Iskao sam Gospoda, in vsikdar me je psluno pa me je rešo iz vseh mojih nevol.

Zato pa li idite k njemi in te razsvetleni . . .

Li okusite, pa te videli, kak sladek je Gospod: o blaženi je mož, ki se vupa v Gospoda! . . .

Pridite deca boža in poslušajte me: jaz vas navčim živeti v bogabojznosti.

Što je tisti človek, ki ma rad življenje in ki žele gledati dobre dneve?

Čuvaj svoj jezik od hudoga in tvoja vüsta naj ne govoriyo lajojega. Išči mir in idi za njim.

Oči Gospodove se milo obračajo na pravične, njegova vüha so obrnjena na njihove prošnje.

Na hüdodelnike pa gleda s srditim obrazom . . .

Pravični bodo zvali Gospoda na pomoč, in on je poslune pa reši iz vseh bridkosti.

Ar je Gospod vsikdar blüzi pri tistih, ki so žalostni in reši tiste, ki so ponižani.

Dosta bridkosti tere pravične, nego Gospod jih reši iz vseh.

Smrt grešnika je pa grozna.

Iskrice.

Oči zdignjene proti nebesom so vsikdar lepe.

Prizanašanje je eden del pravičnosti.

Pri vzgoji deteta mislite na njegovo starost.

Léto je podobno venci, spletenomi iz rož, iz trnja, iz sadja, sühe trave. (Joubert.)

Kaj včini Bog vsaki den za človeka?

Ne dneva, ne trenotka, da ne bi človek dobivao od Boga nove dobrote. Až Bog vsaki den, vsaki trenotek znova stvarja človeka s tem, da ga drži v življenji. Vsaki trenotek Bog človeki služi s stvarmi: z nebov, zrakom, zemlom, z morjem in vsem ka je.

Vsaki den njemi da svojo milost, odvrča ga od hudoga in vabi k dobromi, čuva ga, da ne greši, pa njemi tudi pomaga, či je spadno v greh, da znova ne greši. Čaka ga in zove k pokori; či se grešnik obrne k njemu, on jemi hitreje odpusti, kak je človek pripravljeni prositi ga odpuščenje. Vsaki den pošila človeki svojega Sina z vsem bogatstvom skrivnosti sv. križa in ga za človeka ma skritoga v Oltarskom Svestvi. (Scupoli.)

Jezusovi prijatelji.

V vöri žalosti in težav se spomni na grozne bolečine svetnikov, Device Marije, Jezusa . . . Kležč pred podobov Device Marije, odkrij njenomi materinomi senci vse kaj te teži, kak si v mladih letih kazao svojoj materi prostor, gde te je včela pičila ali trn smekno.

„Či že ednok moremo trpeti in križani biti, zakaj vendar posili ščemo pripraviti Boga, da bi čude delao z nami? Glejte, slepi bi rad vido, glühi bi rad slišao, te bi se rad rešo glavobola, on znova kaj drugoga. Što pa potem naj trpi? Samo Jezus Kristus? Jaz, či bi mi bilo dano na zbiro med ozdravljenjom in trplenjom, bi si zbrao to zadnje. Kaj bi mi spravilo vekšo čast, čudežno ozdravljenje ali radovolno trplenje? Trplenje, ar si je tudi Jezus to zbrao.“ (P. Casoria).

Pa zaistino. Li poglejte, kak Jezus lubi one, ki potrpežljivo prenašajo vse trplenje. „Kdorkoli bo spunjavao volo mojega

Oče . . . tisti je moj brat, moja sestra in moja mati." (Mat. 12. 50.) Jezus zove za svojega brata in mater vsakoga, ki v dušnih in telesnih bolečinah vsikdar spunjava volo nebeskoga Oče.

Či gledamo trpljenje s telesnimi očmi, vidimo, da je strašno; či je pa gledamo skozi bože vole, tedaj je pravo veselje.

Človeški jezik.

Ki z jezikom ne greši se sme zvati popolen mož . . . jezik je mali žalož, pa tak dosta včini . . . jezik je ogenj, veseljstvo hudobije . . .

Z jezikom častimo Boga, z njim pa tudi preklinjamo ljudi, ki so stvarjeni po božoj podobi. Iz ravno tistih vüst prihaja molitev in preklinjevanje. (Sv. Jakob 3.)

Po Mariji k Jezusu.

„Gda kaj Bogi darujete ali ga prosite, či čete biti poslušeni, položite svoj dar in svoje prošnje v Marijine roke." (Sv. Bernard.)

Sv. Alfonz Ligvorij se je vsega zroč v Marijine roke, cilo v molitvi je rad pravo: „O Gospod, daj mi kaj te prosi za mene Devica Marija.“

Shramba.

„Vsaka hiža ma kakši kraj gde drži shranjeno hrano za družino: te kraj se (slovenski zove shramba. Cerkev je hiža nas krščeníkov. Tudi v toj božoj hiži je edna shramba. Vidite tabernakel? Či bi što pitao vaše duše: kaj je tam? bi odgovorile: tam je kruh za naše življenje. Gda smo v cerkvi opravili sveto obhajilo in domo idoče bi nas što pitao: Kaj neseš domo? bi njemi lahko odgovorili: Nesem nebesa." (Bl. Vianney).

To so zaistino veliki načrti, sredstva pa mala, skoro ničevna. Tih 2499 K 98 fil. kaj je dnes den? Pa pitanje tudi če s hranilnic to vse dobijo do rok g. misijonarje ali pa nej. A mi vendar začnemo to veliko delo ne spozabič se z reči Gospodovih, ka veliko drevo z najmenjšega, gorčičnoga, muštarskoga zrna zraste.

Tisto prekmursko ljudstvo, štero je premagalo boljševice, socialne demokrate, liberalce i vsake vrste sovražnike Materecerkve pa ostalo verno Kristušovim načelam, to ljudstvo, to Marijino ljudstvo bo znalo z pomočjo božje milosti, po priprošnji sv. Vincencija najti poleg svojega siromaštva vsako leto neko dobrotnico miloščine i je drage volje zročilo v više povedani namen.

Iz teh malih darov bo narasla velika svota, z zrn peska cela hramba, hramba, štere senca bo segala po celom sveti i hladila duše, štere peče grešni ogenj.

V te troji božji namen, kak smo ga više omenili, začnejo nabiranje preč. g. Lazaristi v Celji. Vsaki najmenjši dar radi sprejmejo. Na poštno nakaznico naj se samo to napiše „na prekmurski misijon“ darujemo to, ta se pa naj pošlje na naslov: Prečastiti gospod Superior, Celje, sv. Jožef. — Drugo ne trebe. — Naše Novine i naš Marijin List pa z odprtim srcom data prostor za objavo darov pa je tudi vzemeta i v dotično mesto zročita, če je kdo nam zavüpa.

Narodek naš, Marijin si postao a Marijin boš samo te ostao, če bode te polevala gostokrat milošča misijonska.

Celje, sv. Jožef, 1919. Sept. 8. na god rojstva B. D. Marije.

Klek1 Jožef

vp. pleb.

Št. 5218.

Natisk dovoljen.

Šk. ordinariat v Ljubljani

2. oktobra 1919.

Pečat
ordinarijata
ljublan-
skega.

Naročnikom!

Dam cenjenim naročnikom do rok ljubljeni „Marijin List“. Tih 64 strani je za leto 1919. Več dati ne morem. Še toga, da na vnoge jezere ide cena, samo tak morem plačati, če dobim obilno podpore na njega. Naročnino, ka smo lani dobili, smo vložili v kaso — to so pa boljšeвики oropali — ali so pa naročniki plačevali z belimi bankovci, z šterimi lahko zakurimo, vredni nikaj neso. Ceno sem tudi zavoljo siromakov tak nizko določo, ka brez podpore ne mogoče shajati. Kaj dobite zdaj za 4 K? Jaz Vam pa dam dve knigi, M. List i Kalendar. Zato prosim, da preveč velike zgube ne bo, ki more, naj da kaj podpore, da plačam tiskarno. Za svojo osebo ne prosim, inam lahko, ka po siromaškom živem, za M. List prosim.

Za naročnike i darovnike se služi že drugo leto vsaki teden edna sv. meša, včasih še več zvün tistih, štere so na deset let že najprej plačane i štere se vsaki mesce opravljajo za nje. Da za vse naročnike plačujem tudi dare v serafinsko družbo, štera sirote oskrbljava, postanejo oni deležnih še vseh tistih sv. meš, štere se v njej opravljajo. Opravlja se pa v toj družbi na leto tri, štiri jezero sv. meš.

Vse te duhovne dare obračam na drage naročnike, naj v teh strašnih, nevernih časih ne zgubijo Marijine materne obrambe. Ta če naime njim ostane, se zveličajo. Marija je pot k Bogi! Mati božja vodi k Sini božjemi.

Moj najglasnejši krič v teh tmičnih dnevah je, dragi naročniki, te: Ki v Marijo gleda, ne zablodil! Marijo pa kaže „Marijin List“! Ne zavržite ga!

Črensovci, Prekmurje.

Klek! Jožef

vp. pleb. vrednik.